
DEN HÅRDE GHETTO OG DE UNGE ETNISKE MINORITETSDRENGE

Deres tanker, følelser og erfaringer af ghettodiskursen

Speciale, Januar 2019

Krenare Ademi

Studienr.:20162063

Vejleder: Søren Rudbæk Juul

Anslag: 152.256

Kandidatuddannelsen i Socialt Arbejde, Aalborg Universitet København

Forord

Dette projekt er udarbejdet til kandidatuddannelsen i Socialt Arbejde, Aalborg Universitet og er det afsluttende specialeprojekt.

Projektet beskæftiger sig med at undersøge hvordan unge drenge med anden etnisk minoritetsbaggrund fra et hårdt ghettoområde, oplever ghettodiskursen i Danmark, på egen krop og hvad den betyder for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark.

Min motivation for at opbygge mit projekt omkring unge etniske minoritetsdrenge oplevelser af ghettodiskursen, som jeg finder territorielt stigmatiserende udspringer af, at jeg selv har en anden etnisk minoritetsbaggrund. Herudover er jeg også opvokset i Københavns Nordvestkvarter, som også betegnes for at være et ghettoområde. Som medborger med en anden etnisk minoritetsbaggrund der er vokset op i et såkaldt ghettoområde og nu besidder en fagkultur inden for det sociale arbejde, har den danske ghettopolitik, der har været gennem årene sat præg i mit indre om hvilken betydning, den har for de unge etniske minoritetsdrenge tanker, følelser og erfaringer. Jeg vil i dette projekt benytte mig af lejligheden til at opsamle mine refleksioner i forbindelse med hvad den danske ghettopolitik, der har været gennem årene, kan føre til for de unges oplevelser af territorial stigma, selvforhold og tilhørsforhold til Danmark.

Projektet består af tre kvalitative interviews med unge etniske minoritetsdrenge fra Tingbjerg. Tak til de unge drenge for at muliggøre dette projekt med deres fortællinger ved besvarelse af mine spørgsmål og tak til medarbejderne i Fritidsklubben Tingbjerg, som har budt mig velkommen.

Vejleder i projektet er Søren Rudbæk Juul Dr.scient.soc., Lektor på det samfundsvidenskabelige fakultet, Institut for Sociologi og Socialt Arbejde (AAU).

Indholdsfortegnelse

ABSTRACT	3
KAPITEL 1 - INDLEDNING	5
PROBLEMFELT	5
<i>Problemformulering .....</i>	<i>7</i>
AFGRÆNSNING	9
HISTORISK INDBLIK	10
<i>Et positivt syn på gæstearbejdere .....</i>	<i>11</i>
<i>En international begivenhed satte spor i den danske politik.....</i>	<i>12</i>
<i>Ghettodannelser.....</i>	<i>12</i>
KAPITEL 2 - VIDENSKABSTEORI, TEORI OG METODE	15
PROJEKTETS VIDENSKABSTEORETISKE ORIENTERING.....	15
<i>Forskningstype .....</i>	<i>15</i>
<i>Hermeneutikken .....</i>	<i>16</i>
<i>Filosofisk hermeneutik.....</i>	<i>16</i>
PROJEKTETS TEORETISKE ANALYSERAMME.....	17
TERRITORIAL STIGMA.....	17
<i>Territorial stigmatisering i dette projekt.....</i>	<i>21</i>
AXEL HONNETHS ANERKENDELSESTEORI	21
<i>Tre former for anerkendelse.....</i>	<i>22</i>
<i>Anerkendelse i dette projekt .....</i>	<i>23</i>
TEORIERNES SAMSPIL	23
HERMENEUTISK ANALYSE	24
<i>Den hermeneutiske cirkel og epistemologiske konsekvenser.....</i>	<i>24</i>
METODE	26
<i>Kvalitativ forskning.....</i>	<i>26</i>
<i>Indgang til feltet.....</i>	<i>28</i>
<i>Præsentation af informanter.....</i>	<i>30</i>
METODISKE REFLEKSIONER	30
DATABEHANDLING	32
VERIFIKATION.....	33
KAPITEL 3 - ANALYSE	36
ANALYSE DEL 1	37
ANALYSE DEL 2	52
ANALYSE DEL 3	60
KONKLUSION.....	65
LITTERATURLISTE	67

Abstract

The purpose of the project is to study and understand how young ethnic minority boys from a hard ghetto, experience the ghetto discourse in Denmark, and what it means for their experience of self-esteem and affiliation with Denmark.

The project is based on my perception of the Danish political ghetto discourse territorially stigmatize the young ethnic minority boys who lives in a hard ghetto. It contributes to create fear inside and outside the ‘ghettos’, xenophobia, prejudices and negative expectations from the rest of the population. It means that the territorial stigmatization becomes distinct and general and therefor contributes to the discrimination of the young boys. It leads to complicate their identity, as it affects the way they are being met in school and in society. As a lack of recognition and the territorial stigmatization becomes a self-fulfilling prophecy. As a result the boys feel blocked and feel outside of the society which creates “parallel society” and other group forms. They react with crime as a counter-culture against the rest of the population in Denmark. Accordingly the project is about to let the young boys speak out about their experiences, thoughts and feelings of the ghetto discourse. In regards to this the project's analysis is based on three qualitative interviews to study my perception and gain a new perception of the boys’ thoughts, feelings and experiences of the ghetto discourse.

My scientific theoretical point of view is based by hermeneutical scientific theory of interpretation. It means that I seek an interpretive understanding of the young boys’ individuals' subjective world of experience. Furthermore my positioning is based within the philosophical hermeneutic, as I have a preconceived opinion, that the ghettodiscourse is territorial stigmatizing and thus contributes to make their identity and affiliation with Denmark more difficult. My preconceived opinion comes from existing researches and two theories; Territorial stigmatization, which is developed by Löic Wacquant and the recognition theory which is developed by Axel Honneth. The theories is also used as my analysis frame and structural principle for my analyses.

The conclusion of the project is based on the analysis that young ethnic minority boys experience the ghetto discourse territorial stigmatizing and undergo violation experiences in terms of discrimination. These violation experiences are experienced by the young ethnic boys in the interviews both in school area and in the meeting with the rest of society. The young ethnic minority boys are very conscious about the ghetto discourse which concerns them. Therefor they

inevitably attempt to disprove the territorial stigma they are imposed to. It means that they experience challenges by having a positive self-relationship. Young ethnic minority boys feel blocked inferior in society and therefore they have high ambitions for the future in the hope of being socially recognized and thereby achieving dignity. The territorial stigmatization has furthermore led the young ethnic minority boys to stigmatize the rest of the Danish population, which is why they distance themselves from the rest of the society and are hostile to the Danish majority. This has ultimately meant that the young ethnic minority boys do not feel a connected to Denmark, but are strongly associated with Tingbjerg and its residents.

KAPITEL 1 - Indledning

Problemfelt

“Mit forhold til Danmark, det er godt. Jeg føler bare at de går mere og mere imod os. Danskere, nogle danskere. Racister. Alting bliver bare sværere og sværere ... Det er ikke ligesom i gamle dage, hvor du bare kunne få dansk pas”.

Vi kender denne unge dreng der bor i ghettoen. Han ser hård ud, er lidt mørkere i huden og virker smart. Vi ruller øjne af ham på gaden, fordi vi kender hans fremtid. Han ender enten på overførselsindkomst ligesom hans forældre, eller tilbringer det meste af sit liv i fængsel, sammen med sine venner der ligner ham, fordi han ikke kan holde sig væk fra kriminalitet. Men han er ligeglad. Eller, han virker ligeglad. Spørgsmålet er; hvad tænker han? Hvad føler han? Er han en trussel mod samfundet eller er samfundet er en trussel mod ham?

Dette afsluttende specialeprojekt sætter fokus på at undersøge hvordan unge drenge med etnisk minoritetsbaggrund, fra en hård ghetto, oplever ghettodiskursen i Danmark på egen krop og hvad den betyder for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark. En hård ghetto er pr. definition et ghettoområde der har stået på Transport-, Bygnings- og Boligministeriets ghettoliste i fire år. Ghattolisten blev indført i 2010 og omfatter boligområder, hvor beboernes tilknytning til arbejdsmarkedet er lavt, andelen af beboer med ikke-ikke vestlig baggrund og kriminalitetsniveauet er højt og uddannelsesniveauet og indkomsterne er lave (Transport-, Bygnings og Boligministeriet). Områderne der står på ghettolisten er gennem årene blevet politisk stemplet som *ghettoer*, *parallelsamfund* og som *”huller i danmarkskortet”*. Herunder er politikere klare, skarpe og præcise formuleringer, om hvilken skade *unge etniske minoritetsdrenge*, der bor i disse områder, gør Danmark et foruroligende træk ved den danske ghettopolitik. De unge etniske minoritetsdrenge bliver i de offentlige debatter italesat, som *problemer* og *en trussel mod samfundet*. Det er bemærkelsesværdigt at holde fokus her, da medierne velvilligt viderebringer dette billede af de unge etniske minoritetsdrenge, der bor i disse områder hos den øvrige danske befolkning (BT, 11. feb 2018) & (BT, 1. jan 2018) (Ekstra Bladet, 11. nov 2017). Dette medfører en politisk

ghettodiskurs hvor de offentlige myndigheders fokus, mediernes magt og politikernes omtale af de unge etniske minoritetsdreng, der bor i en hård ghetto, territorielt stigmatiserer denne målgruppe. Det bidrager til at skabe frygt både intern i og uden for områderne, fremmedfjendtlighed og fordomme og negative forventninger i omløb hos den øvrige befolkning. Stigmatiseringen af denne målgruppe bliver udpræget og generel og bidrager til diskrimination i forbindelse med den territoriale stigmatisering de er pålagt. Diskriminationen medfører at vanskeliggøre de unge drenges identitet, da den territoriale stigmatisering påvirker den måde, de unge drenge bliver mødt på i skolen og i samfundet. Det går tilbage til de unge drenge, som en manglende anerkendelse og bliver en selvopfyldende profeti, hvor de unge drenge internaliserer omgivelsernes negative forventninger i deres personlighed og adfærd. Det betyder, at de unge drenge føler sig låst fast og uden for samfundet og danner derved 'parallelsamfund' og andre grupperinger og reagerer med en modkultur bestående af kriminalitet.

Nyere forskning peger på, at lærere på skoler pålægger unge etniske minoritetsdreng et stigma, ud fra deres praktiske forståelse af samfundets indretning af ressourcer (en social normalitetsforståelse). Unge etniske minoritetsdreng bliver derfor på skoler mødt, som socialt udsatte og derfor med negative forventninger omkring sociale problemer i familien og hertil knyttede adfærdsproblemer, manglende selvkontrol og manglende faglige kompetencer. Herudover bliver de i skolen også omtalt som umulige unger, der er aggressive og uopdragne, hvor fænomenet bliver forklaret med en muslimsk børneopdragelse til drengenes opvækst i ghettoområder. Dette har således fået den virkning hvor forskningsresultater peger på de unge etniske minoritetsdrenge høje kriminalitetsniveau og grupperinger, som en reaktion på den territoriale stigmatisering de udsættes for, i skoler og det danske samfund og betegner reaktionen som en modkultur til det bestående samfund (Harrits & Møller, 2016 & Gilliam, 2015)

Ved gennemlæsning af relevant forskning på området er det min opfattelse, at der kun i begrænset omfang findes de unge drenges synspunkter og stemme på den danske ghetto diskurs, de står over for (Justitsministeriets forskningskontor, 2017). Vi kan sætte ord på hvordan de unge ser ud for os, men vi ved kun det om dem, som politikerne, de offentlige myndigheder og medierne fremlægger for os. Vi ved ikke meget om hvad de tænker og føler og hvordan de oplever ghetto diskursen på egen krop, eller hvordan de mere generelt oplever livet i Danmark. Formålet med dette speciale er at stille skarpt på det.

Hensigten med dette projekt er derfor i forbindelse med det sociale arbejde at rette opmærksomheden mod gruppen af unge minoritetsetniske drenge og få den i tale. Jeg vil undersøge de unges erfaringer og give stemme til dem om, at udfolde hvad de tænker og forstå hvad de føler om ghettodiskursen, der vedrører dem. Herunder også hvad den gør ved deres følelser af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark. Dette leder mig frem til følgende problemformulering:

Problemformulering

Hvordan oplever unge etniske minoritetsdrenge fra en hård ghetto ghettodiskursen i Danmark, på egen krop og hvad betyder den for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark?

Jeg ønsker at besvare min problemformulering ved hjælp af tre arbejdsspørgsmål, der deler min problemformulering i tre dele.

Arbejdsspørgsmål

- Hvordan er de unge etniske minoritetsdrenge oplevelser af territorial stigma?
- Hvad betyder den territorielle stigmatisering for deres oplevelse af selvforhold?
- Hvad betyder den territorielle stigmatisering for deres oplevelse af tilhørsforhold til Danmark?

Operationalisering af problemformulering

Dette afsnit har til formål at klarlægge sigtet med min problemformulering, inddrage min forforståelse af den politiske ghettodiskurs og heraf kort præsentere de teorier jeg vil benytte mig af i dette projekt.

Sigtet med min problemformulering er at komme ind i de unges livsverden, fortolke og forstå deres tanker, følelser og erfaringer omkring ghettodiskursen der vedrører dem.

Da jeg i ovenstående problemfelt peger på omtalen af de unge etniske minoritetsdrengene der bor i en hård ghetto, som et foruroligende træk ved ghettodiskursen er det min forforståelse, at den politiske ghettodiskurs, territorielt stigmatiserer de unge etniske minoritetsdrengene. Det bidrager til at skabe frygt både intern i og uden for områderne, fremmedfjendtlighed og fordomme og negative forventninger i omløb hos den øvrige befolkning. Stigmatiseringen af denne målgruppe bliver udpræget og generel og bidrager til diskrimination i forbindelse med den territoriale stigmatisering de er pålagt. Diskriminationen medfører at vanskeliggøre de unge drenges identitet, da den territoriale stigmatisering påvirker den måde, de unge drenge bliver mødt på i skolen og i samfundet. Det går tilbage til de unge drenge, som en manglende anerkendelse og bliver en selvopfyldende profeti, hvor de unge drenge internaliserer omgivelsernes negative forventninger i deres personlighed og adfærd. Det betyder, at de unge drenge føler sig låst fast og uden for samfundet og danner derved 'parallelsamfund' og andre grupperinger og reagerer med en modkultur bestående af kriminalitet.

For at besvare min problemformulering om hvordan unge etniske minoritetsdrengene fra en hård ghetto oplever ghettodiskursen i Danmark, på egen krop og hvad den betyder for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark, vil jeg benytte mig af teorien omkring *Territorial Stigma* der er udarbejdet af Löic Wacquant og teorien omkring *Anerkendelse* der er udarbejdet af Axel Honneth.

Teorien omkring *Territorial Stigma* der er udarbejdet af Löic Wacquant, vil bidrage til at undersøge første arbejdsspørgsmål, om hvordan unge etniske minoritetsdrengene fra en hård ghetto oplever territorial stigma på egen krop. Teorien omkring territorial stigma har den virkning, at undersøge en proces hvor politiker, de offentlige myndigheder og medierne stempler bestemte bydele som farlige og problematiske. Heraf beskæftiger den sig med, at undersøge hvilke konsekvenser stemplingen har for de unges selvforståelse og for de sociale relationer i området (Jensen, 2012: 33). De unges oplevelser af territorial stigma vil ud fra første arbejdsspørgsmål tage udgangspunkt i deres oplevelser af i skolen og i mødet med den øvrige befolkning i samfundet.

Teorien omkring *Anerkendelse* der er udarbejdet af Axel Honneth, vil bidrage til at undersøge anden arbejdsspørgsmål, om hvad deres oplevelser af territorial stigma betyder for de unge etniske minoritetsdrenges oplevelse af selvforhold. Teorien omkring anerkendelse har den virkning, at

undersøge tre former for gensidig anerkendelse der angår primærrelationer, universel ligebehandling og social værdsættelse. Gensidig anerkendelse er ifølge Axel Honneth nødvendig for at opnå et positivt selvforhold og dertil en vellykket identitetsdannelse, da de tre former for anerkendelse svarer til tre former for kränkelsesoplevelser, der fører til tab af selvtillid, selvrespekt og selvværd.

Teorien omkring anerkendelse vil også være med til at undersøge tredje arbejdsspørgsmål, om hvad deres oplevelser af territorial stigma betyder for deres oplevelse af tilhørsforhold til Danmark. Jeg vil med teorien undersøge, om deres holdninger til normal-Danmark er forankret i en dyb krænkelse, en følelse af at være udenfor, stigmatiserede og diskriminerede ved manglende anerkendelse. Hertil vil jeg også undersøge om kränkelseserfaringer, der fører til tab af selvtillid, selvrespekt og selvværd er en medvirkende faktor til, at de unge drenge reagerer med grupperinger, 'parallelsamfund' og aggressivt i form af kriminalitet.

Afgrænsning

Dette afsnit har til formål at afgrænse min målgruppe og begrunde mit målgruppevalg.

Når jeg taler om unge etniske minoritetsdrenge er det unge mellem 14-17 år. Jeg har valgt denne aldersgruppe, fordi det er en livsfase der udgør ungdom. Jeg finder denne livsfase relevant, fordi den udgør en overgangsfase der skyder sig mellem barndommen og voksenalderen og det er derfor i denne livsfase, at man skal tage beslutninger, om hvad man vil med ens liv og dermed udvikle en identitet (Illeris et. al., 2002: 11,17). Identitetsbegrebet drejer sig om oplevelsen af at være genkendelig både for sig selv og for andre (Illeris et. al., 2002: 45). Når jeg således ud fra min forforståelse indikerer, at omgivelsernes negative forventninger trænger ind i de unges identitet, er denne livsfase interessant at have for øje, i forbindelse med hvad de territorielle stigmaoplevelser har af konsekvenser for deres selvforhold, der udgør deres identitet.

Herudover rummer min forforståelse af etniske minoritetsdrenge også drenge fra ikke-vestlige lande der ifølge Det Nationale Integrationsbarometer, bliver klassificeret som efterkommere. Efterkommere er født i Danmark, mens ingen af forældrene hverken er danske statsborgere eller født i Danmark. Efterkommerdrenge er ud fra tal fra Det Nationale Integrationsbarometer fra 2018,

dem der klarer sig dårligst i uddannelsessystemet og herudover peger undersøgelsen Ungdomskriminalitet, *de mest kriminelle* fra Justitsministeriets Forskningskontor fra oktober 2017 også, at efterkommerdrengene der er bosat i et ghettoområde, er mindst blandt de lovlydige (2 pct.) og højest blandt de mest kriminelle (knap hver tiende) (Justitsministeriets forskningskontor, 2017). Jeg har valgt at afgrænse mig fra indvandrerdrengene, da de pr. definition er født i udlandet og ingen af forældrene er hverken danske statsborgere eller født i Danmark (Det nationale integrationsbarometer). Jeg har endvidere også en forestilling om, at indvandrerdrengene ikke er lige så sårbare overfor ghettodiskursen, da de er født i udlandet og derfor anser det land de er født i værende deres hjemland. Da efterkommere er født i Danmark, har jeg forestilling om, at de har mere tilknytning til Danmark, end det land deres forældre er født i. Derfor er målgruppen efterkommerdrengene et oplagt valg, i forbindelse med hvad ghettodiskursen gør ved deres tilhørsforhold til Danmark.

Min problemformulering peger yderligere på, at det er unge etniske minoritetsdrengene fra en *hård ghetto*, at jeg har valgt at fokusere på. Som tidligere beskrevet er en hård ghetto et område der har stået på Transport-, Bygnings- og Boligministeriets ghettoliste i fire år. Jeg har valgt at undersøge de drenges tanker, følelser og erfaringer, der er bosat i en hård ghetto, da de bærer på ghettodiskursens hårde retorik ved, at det er de områder der er omfattet af, at integrationen ikke er lykkedes igennem fire år. Dermed besidder de områder de mest problematiske sociale problemer, hvor frygten både intern i og uden for områderne derfor er størst og dermed også indebærer mest fremmedfjendtlighed.

Min forforståelse af unge etniske minoritetsdrengene rummer endvidere også unge drenge med muslimsk baggrund, da islam som en del af den politiske ghettodiskurs bliver set som en trussel mod samfundet (Pedersen & Rytter, 2011: 10,15). I afsnittet nedenfor vil jeg udfolde hvordan islam satte spor i den danske politik.

Historisk indblik

For at få et bredere billede af politikernes, de offentlige myndigheders og mediernes fokus på de unge etniske minoritetsdrengene der bor i de hårde ghettoer, vil jeg som afsæt for dette projekt, indkredse

omfanget af den territorielle stigmatisering de unge etniske minoritetsdrengene står overfor ved, at præsentere et historisk indblik af integrationsdiskursen, herunder ghettodiskursen i Danmark.

Et positivt syn på gæstearbejdere

Integrationsdiskursen startede i 1973, da den daværende danske regering indførte indvandrestop i forbindelse med at indvandringen af etniske minoriteter begyndte at stige betydeligt i Danmark (Ejrnæs, 2005: 232). Indvandringen af etniske minoriteter startede i midten af 60'erne, hvor industrien i Danmark havde brug for arbejdskraft. Det var (typisk) gifte mænd med børn fra det gamle Jugoslavien, Tyrkiet og Pakistan og Mellemøsten der kom til Danmark og slog sig ned der hvor de vidste, at der var landsmænd fra samme egn (Olwig & Pærregaard, 2010: 18 & Ejrnæs, 2005: 232). Disse etniske minoriteter blev kaldt *gæstearbejdere*, da der var en generel formodning om, at de ville rejse hjem igen, når der ikke var mere arbejde til dem og man havde på dette tidspunkt derfor en positiv holdning til gæstearbejderne (Olwig & Pærregaard, 2010: 18). I 1973 var der opstået arbejdsløshed og behovet for arbejdskraft var aftaget, hvorfor Danmark indførte indvandrestop. På trods af at der på dette tidspunkt var opstået lavkonjunktur, var det få gæstearbejdere der rejste tilbage til oprindelseslandet, men i stedet bad om familiesammenføring til ægtefæller og børn og besluttede sig at bosætte sig i Danmark permanent. Lavkonjunkturen betød, at familierne kom ind i det danske sociale system og benyttede sig af velfærdsstatens hospitaler og socialforvaltninger. På alle niveauer blev velfærdsstatens frontpersonale konfronteret, med en ny gruppe borgere der havde problemer af en anden karakter end dem, man kendte fra tidligere. Som følge af familiesammenføring og dermed offentlighedens øgede opmærksomhed på familiernes brug af velfærdsstatens ydelser og koncentrationen af etniske minoriteter i bestemte områder, ændrede det positive billede af 'gæstearbejderne' sig. Der opstod vrede mod de nye etniske minoriteter og spørgsmålet om integration blev fremhævet i politiske debatter i forbindelse med koncentration af etniske minoriteter i bestemte områder, da det ifølge de danske myndigheder udløser en alvorlig barrierer for en vellykket integration i Danmark (Pedersen & Rytter, 2011: 14 & Olwig & Pærregaard, 2010: 18 & Ejrnæs 2005: 232, 250).

En international begivenhed satte spor i den danske politik

I 2001 skete der en international begivenhed, der satte spor i den danske samfundsmæssige politik og dermed den danske befolkning. Den 11. september 2001 styrtede muslimske terrorister med fly ind i World Trade Center i New York og Pentagon i Washington og forårsager døden for næsten tre tusinde kontoransatte og redningsarbejdere. Dette forårsagede en potentiel forbindelse mellem islam og terrorisme internationalt og udgjorde derfor også konsekvenser for etniske minoriteter med muslimsk baggrund i Danmark, da en gruppes fortolkning af islam har medvirket til, at mange politikere og borgere i Danmark betragter islam som modsætning til demokrati, ligestilling og ytringsfrihed (Pedersen & Rytter, 2011: 7). Efter denne begivenhed er muslimske befolkningsgrupper i Danmark i stigende grad blevet opfattet som en potentielle fjender, der mødes med mistæneliggørelse, overvågning og kontrolforanstaltninger (Pedersen & Rytter, 2011: 7). Det muslimske mindretal i Danmark betragtes efter denne begivenhed, som en trussel og integration bliver derfor et sikkerhedsspørgsmål om, at kontrollere og regulere landets muslimer og sikre sig, at de ikke forgriber sig på staten, dens borgere og dens værdigrundlag (Pedersen & Rytter, 2011: 10,15). Dette resulterede i november 2001 i en VK-regering støttet af Dansk Folkeparti, hvor politik omhandlende integration og koncentration af etniske minoriteter blev mere og mere skærpet og love reguleret og Danmark blev et indvandrefjendtligt og nationalistisk land, hvor tonen i indvandrerdebatten også blev mere hård og stigmatiserende mod de etniske minoriteter med muslimsk baggrund (Christensen & Ladenburg, 2002: 93).

Ghettodannelser

I 2004 blev der officielt løftet et slør for en integrationsdiskurs herunder ghettodiskurs i Danmark, da den daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen i sin nytårstale fremhævede, ghettodannelser i landet:

”Mange års fejlslagen udlændingepolitik har f.eks., skabt indvandrerghettoer, hvor mændene er arbejdsløse, hvor kvinderne er isolerede og familierne kun taler hjemlandets sprog. Børnene vokser op uden at lære ordentlig dansk. Nogle bliver påvirkede af hærdede kriminelle. De kommer til at forveksle det danske frisind med vægelsind. Den danske frihed med tomhed. Den

danske lighed med ligegyldighed. Og de ser på det danske samfund med foragt. Ghetto-dannelser fører til vold, kriminalitet og konfrontation. Det kender vi fra udlandet. Og det hverken kan eller vil vi acceptere i Danmark. Vi må stoppe den ulykkelige ghetto-dannelse” (Statsministerens nytårstale den 1. Januar 2004) (Statsministeriet, 2004)

Det blev startskuddet til dansk ghetto-politik, hvor regeringen i maj måned samme år, søger at modvirke ghettoerne, der betegnes for at være en barriere for integrationen i Danmark ved at fremlægge *”Regeringens strategi mod ghettoisering”*. Strategien indeholder en række instrumenter og samarbejdsformer der forudsætter en langsigtet indsats på at bekæmpe kriminalitet i områderne, ændre anvisningsregler og indføre en målrettet arbejdsmarkedsindsats (Regeringen, 2004). Senere i 2010, udtaler Lars Løkke Rasmussen (V) ved folketingets åbningstale at:

”Der er opstået en slags huller i danmarkskortet. Steder, hvor de danske værdier tydeligvis ikke længere er bærende ... Problemerne er knyttet til særligt belastningsområder. Områder, som vi til daglig kalder ghettoer. ... Det er områder, hvor en stor del af beboerne er uden arbejde. Hvor der bor mange kriminelle. Og hvor der bor mange danskere med indvandrerbaggrund. ... Vi vil rive murene ned. Vi vil åbne ghettoerne mod samfundet. ... Det er stenørkener uden forbindelseslinjer til det omgivende samfund. Det er de fæstninger, vi skal bryde igennem. Vi skal have ghettoen tilbage til samfundet” (Statsministerens tale ved folketingets åbning tirsdag den 5. oktober) (Statsministeriet, 2010).

Regeringen kommer i den forbindelse med et nyt udspil - *Ghettoen tilbage til samfundet*. Her fremgår det, at antallet af almene boliger i ghettoområderne ønskes reduceret ved blandt andet at nedrive gamle blokke og nybygge for at gøre det attraktivt for ressourcestærke familier at flytte til områderne. Derudover er der indsatser ligesom i *Regeringens strategi mod ghettoisering* om, at bekæmpe kriminalitet og undgå en stor koncentration af efterkommere fra ikke-vestlige lande i ghettoområderne og at få alle borgere i beskæftigelse (Regeringen, 2010). I denne periode blev reglerne for ”kombineret udlejning” (tidl. anvisningsregler) bearbejdet og i praksis gjort til *Danmarks definition af ghettoer*. Kombineret udlejning indebærer, at bestemte boligsøgende som har været uden for arbejdsmarkedet gennem længere tid, kan afvises fra boligafdelingen. Anvendelsen af kombineret udlejning i boligafdelinger begrundes med, at man ønsker at mindske andelen af ressource svage beboere i boligafdelingerne (SFI, 2012). De områder der var kvalificeret

til at anvende disse regler om kombineret udlejning blev årligt offentliggjort på en liste på socialministeriets hjemmeside, der blev døbt *ghettolisten*. Ghattolisten er som beskrevet i problemfeltet omfattet af områder, hvor der er en koncentration af socioøkonomiske problemer, områder med mange beboere af anden etnisk oprindelse, områder med højt kriminalitetsniveau og lavt uddannelsesniveau (Transport-, Bygnings- og Boligministeriet). Den 1. marts 2018 offentliggør regeringen det nyeste ghattoudspil om at afvikle ghettoerne helt, som Lars Løkke Rasmussen i sin nytårstale 2018 lovede den danske befolkning:

“Vi skal sætte et nyt mål om at afvikle ghettoerne helt” ... “Regeringen vil præsentere et udspil mod parallelsamfund i starten af det nye år” (Statsministerens nytårstale den 1. Januar 2018) (Statsministeriet, 2018).

Det nyeste udspil har fået titlen *“Ét Danmark uden parallelsamfund - Ingen ghettoer i 2030”*. Ved dette udspil er målet stadig at forbedre integrationen og dermed afvikle ghettoerne helt. Blandt dette udspils indsatser er særligt to initiativer iøjnefaldende: Regeringen vil ændre beboersammensætningen og gøre det økonomisk mindre attraktivt for modtagere af kontant- og uddannelseshjælp at flytte ind i de hårdeste ghettoer ved at sænke deres offentlige ydelser ved tilflytning i et ghettoområde og politiet lov til at udpege områder, hvor straffen for hærværk, tyveri, og trusler stiger markant (Regeringen, 2018). Disse to indsatser er særligt iøjnefaldende, fordi de tyder på diskrimination af ghettoområder. Som det næste indfører regeringen i det nye udspil et ‘nyt’ begreb; *hård ghetto* (jf. problemfelt). Danmark består pr. 1. december 2018 af 29 ghettoområder, fordelt på 15 kommuner. Heraf består København af 7 ghettoområder hvor to indgår i definitionen af hårde ghettoer. De to hårde ghettoområder er: Mjølnerparken og Tingbjerg/utterslevhuse (Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, 2018).

Det er relevant at have for øje, at dansk integrationspolitik og vrede fra den danske befolkning har stået på siden 1970’erne. Herunder har den danske ghettopolitik stået på siden 2004, hvor målet gennem alle de år har været at fremme integrationen og bekæmpe kriminalitet, i de områder hvor der er opstået en koncentration af etniske minoriteter og dog har der ikke været nogen succes. Unge etniske minoritetsdrenge en ny gruppe borgere end de ‘gamle’ gæstearbejdere. Unge etniske minoritetsdrenge der bor i en hård ghetto er født ind i den politiske ghettodiskurs, der år for år ved nye politisk-strategiske udspil er blevet mere og mere diskriminerende ved blandt andet at indføre

ghettolisten, nedrive gamle blokke, sænke beboernes offentlige ydelser i et ghettoområde og sidst forhøje straffen for kriminalitet i bestemte udpegede ghettoområder. De unge etniske minoritetsdrengene står ud fra ovenstående overfor diskriminerende oplevelser, ved en territoriell stigmatisering de er pålagt.

Kapitel 2 - Videnskabsteori, teori og metode

Projektets videnskabsteoretiske orientering

For at besvare min problemformulering, om hvordan unge drenge med anden etnisk minoritetsbaggrund fra en hård ghetto oplever ghettodiskursen, på egen krop og hvad den betyder for deres oplevelse af tilhørsforhold til Danmark, må jeg som forsker forsøge at eksplicite projektets videnskabsteoretiske orientering. For at eksplicite projektets videnskabsteoretiske orientering bedst muligt vil jeg starte med at klarlægge den forskningstype dette projekt repræsenterer.

Forskningstype

Som beskrevet i afsnittet '*operationalisering af problemformulering*' søger jeg i indeværende projekt at komme ind i de unges livsverden og fortolke og forstå deres tanker, følelser og erfaringer omkring ghettodiskursen der vedrører dem. Forskning der studerer mennesker, deles op i fire forskningstyper: '*Den beskrivende*', '*Den forklarende*', '*Den forstående*' og '*Den handlingsrettede*' (Launsø et al. 2011: 12). Forskningstypen dette projekt repræsenterer er ud fra Launsø et. al. 2011 '*Den forstående*' forskningstype. Denne forskningstype indebærer, at jeg som forsker forsøger at fortolke og forstå fænomener, som allerede er fortolkninger. Det betyder, at dette projekt er baseret på forskning, der er en fortolkende forståelse af de unge minoritetsdrenge fortolkende forståelse af sig selv og af andre mennesker (Launsø et. al., 2011:23). Det vil sige at den viden jeg søger at tilvejebringe lægger sig op ad den hermeneutiske videnskabsteoretiske fortolkningstradition, fordi den hermeneutiske fortolkningstradition søger en fortolkende forståelse af individers subjektive erfaringsverden (Juul & Pedersen, 2012: 17). Nedenfor vil jeg uddybe den hermeneutiske fortolkningstradition og hvad den betyder for dette projekt.

Hermeneutikken

Betegnelsen hermeneutik stammer fra det græske ord hermeneuein, der betyder fortolkning. Det er en gammel fortolkningstradition, der blev indført i 1600-tallet og handler overordnet om at fortolke sig frem til et meningsfuldt budskab, som er forståeligt for menneskene (Højberg, 2009: 311).

Filosofisk hermeneutik

I dette projekt er jeg interesseret i at give en stemme til de unge drenge og aktivere deres tanker, følelser og erfaringer. Dét at jeg ønsker at give en stemme til de unge drenge står helt centralt i dette projekt, da jeg har en forudfattet mening om at ghettodiskursen territorielt stigmatiserer de unge etniske minoritetsdrenge. Som beskrevet i afsnittet *'operationalisering af problemformulering'* har jeg forforståelse om at den territorielle stigmatisering, de unge etniske minoritetsdrenge er pålagt, påvirker den måde de unge drenge bliver mødt på i skolen og i samfundet. Den territorielle stigmatisering bidrager til diskriminationsoplevelser og medføre at vanskeliggøre de unges drenge identitet, ved manglende anerkendelse og bliver en selvopfyldende profeti. Det fører til, at de unge drenge føler sig låst fast og uden for samfundet og danner derved 'parallelsamfund' og andre grupperinger og reagerer med en modkultur bestående af kriminalitet. Det betyder at jeg ikke møder feltet forudsætningsløst. Jeg møder feltet med en forforståelse og fordomme, som projektet har til formål at undersøge. Inden for hermeneutikken bevæger jeg mig derfor ind i den *filosofiske hermeneutik*, som er repræsenteret af Hans-Georg Gadamer. Det gør jeg, fordi forståelse indenfor den filosofiske hermeneutik indeholder begreberne *forforståelse* og *fordomme*. Forforståelsen er min nuværende forståelse, der bygger op en tidligere forståelse. Fordomme betyder domme gjort på forhånd (dog er fordommen ikke den endegyldige domfældelse), som den bagage jeg tager med mig i min forståelsesproces og har karakter af at være meningsgivende for forståelsen. Endvidere udgør begreberne forforståelse og fordomme tilsammen en *forståelseshorisont*. Forståelseshorisonten er den ramme hvor min forestilling og opfattelse af tingene og verden gives mening. Vi som fortolkende og forstående mennesker møder ifølge Gadamer altid verden med forståelseshorisonten (Højberg, 2009: 323). Gadamer beskriver forståelseshorisonten som; *"et synsfelt som omfatter alt hvad der kan ses fra en bestemt synsvinkel"* (Højberg, 2009: 323). Forståelseshorisonten er konstitueret af personlige erfaringer, tidslighed i form af fortid, fremtid og nutid samt af den historiske og kulturelle kontekst, den enkelte er indlejret i. I indeværende projekt er det således min

forståelseshorisont, jeg ønsker at undersøge ved nærmere at udfordre min forforståelse og fordomme og dermed opnå ny erkendelse af de unge etniske minoritetsdrenge tanker, følelser og erfaringer.

Min forståelseshorisont omkring projektets grundlæggende formål om at give en stemme til de unge etniske minoritetsdrenge der bor i en hård ghetto, om at aktivere deres tanker, følelser og erfaringer på baggrund af, at ghettodiskursen territorielt stigmatiserer de unge etniske minoritetsdrenge og dermed vanskeliggør de unge drenge identitet, kommer af eksisterende forskning jeg i afsnittet '*problemfelt*' har præsenteret (jf. Problemfelt). Herudover rummer min forståelseshorisont også den fagkultur jeg besidder, hvor jeg i indeværende projekt har valgt at benytte mig af teorien *Territorial stigma* og teorien omkring *Anerkendelse*. Ved at min forståelseshorisont rummer eksisterende forskning og de valgte teorier udgør det at min fortolkning aldrig er fri og min udlægning af mening, bygger på en allerede given forståelse af den danske ghettodiskurs.

Jeg har i afsnittet '*operationalisering af problemformulering*' kort præsenteret de valgte teorier, der i min analyse vil fungere som et strukturerende princip. I afsnittet '*teoretiske analyseramme*' nedenfor vil jeg således uddybe de valgte teorier og heraf udpensle hvordan de valgte teorier spiller sammen i dette projekt.

Projektets teoretiske analyseramme

De valgte teorier vil fungere som en fortolkningsramme og strukturerende princip for mine analyser. Først vil jeg uddybe teorien omkring territorial stigma og heraf hvordan jeg vil benytte mig af denne teori. Herefter vil jeg uddybe teorien omkring anerkendelse og heraf også hvordan jeg vil benytte mig af denne teori. Til sidst vil jeg fremstille teoriernes samspil i indeværende projekt.

Territorial stigma

Loïc Wacquant (1960) er en fransk sociolog, der har udarbejdet teorien *territorial stigmatisering* i forbindelse med en omfattende empirisk komparativ forskning af den amerikanske ghetto og de franske *banlieue*'er i *Byens Udstødte, En komparativ sociologi om avanceret marginalisering* 2013. Bogen beskæftiger sig med:

”En kritisk forståelse af, hvordan marginalisering produceres i vestlige storbyer som en konsekvens af en neoliberal postindustrialisering. Der betyder at forholdet mellem borger og samfund tilrettelægges som individernes kamp eller konkurrence med hinanden, samtidig med at arbejdspladser i den traditionelle, industrielle produktion forsvinder. I den forbindelse er Wacquant interesseret i, hvordan mennesker som afkobles samfundets økonomiske og sociale hovedstrømme koncentrerer i bestemte boligområder ligesom han er interesseret i hvordan magt, stigmatisering og marginalisering i byens rum virker” (Jensen, 2012: 33).

Jeg har således valgt at benytte mig af teorien territorial stigmatisering, som Wacquant har udarbejdet i forbindelse med ovenstående.

Teorien om territorial stigma er udarbejdet ved at parre Erving Goffmans teori om *stigmatisering* med Pierre Bourdieus teori om *symbolsk magt* (Larsen et. al., 2013: xxx). I det følgende vil jeg derfor både redegøre for Erving Goffmans teori omhandlende stigmatisering og Pierre Bourdieus teori om symbolsk magt for, at få det bedste udbytte af hvad territorial stigma indebærer og heraf også fordi, jeg i min analyse vil inddrage disse teorier som en del af teorien omkring territorial stigmatisering.

Stigma er ud fra Erving Goffmans (1922-1982) sociologiske forståelse, en social proces som opstår ved, at mekanismer i samfundet placerer mennesker i kategorier og heraf beslutter hvilke egenskaber der skal opfattes som sædvanlige og naturlige for medlemmerne af hver kategori. Dem der falder uden for det der kategoriseres som ”normalt” i samfundet bliver stigmatiseret, og der dannes dermed negative forventninger til denne gruppe. I dette projekt peger jeg på at ghettodiskursen territorielt stigmatiserer de unge etniske minoritetsdreng, hvor der hermed dannes negative forventninger til denne gruppe.

Goffman gør op med begrebet *social identitet*, som er en forståelse for hvem et individ er og hvilke egenskaber det besidder ud fra dets udseende. Den sociale identitet er også et udtryk for social status, ved at der er tale om personlige og strukturelle egenskaber som vi hæfter os ved. Goffman opstiller to former for social identitet: *den tilsyneladende sociale identitet* og *den faktiske sociale identitet*. Den tilsyneladende sociale identitet betegnes, som den omverdenen opfatter hos det enkelte individ, mens den faktiske sociale identitet betegner individets reelle identitet – de

egenskaber og de værdier individet egentlig besidder. Når et individ pålægger et andet individ en tilsyneladende social identitet, er der tale om et stigma der kan bringe personen i miskredit, som indebærer en uoverensstemmelse mellem den tilsyneladende sociale identitet og den faktiske sociale identitet (Goffman, 1975: 13ff). Det får således den virkning for de unge etniske minoritetsdrengene ifølge Goffman, at når denne uoverensstemmelse bliver åbenbar, undergraves deres sociale identitet og det resulterer i, at de afskæres både fra samfundet og fra sig selv. De står derfor alene som miskrediterede personer og alle nægter at acceptere dem (Goffman 1975: 34). Det betyder endvidere ifølge Goffman, at de bliver bevidste om deres mindreværd i samfundet (Goffman 1975: 26). Når et individ besidder et stigma, afviger det fra vores forventninger og gør derfor individet uønsket. De af os, der ikke afviger fra det forventede, er de 'normale'. Et individ med stigma opfattes af de 'normale' ikke som et rigtigt menneske men som en trussel. Dette giver anledning til at udøve forskellige former for diskrimination og begrænse dermed stigmatiseredes udfoldelsesmuligheder. De 'normale' opbygger en teori, for at forklare den stigmatiseredes status og overbeviser dem selv om den fare, den stigmatiserede udgør i samfundet (Goffman, 2009: 47).

Ud fra Goffmans teori om stigma, kan stigma i store træk skelnes mellem tre forskellige former: “1) *de kropslige - i form af forskellige fysiske misdannelse* 2) *forskellige karaktermæssige fejl, som giver sig til kende som viljesvagthed, dominerende eller unaturlige lidenskaber, forræderiske og kompromisløse overbevisninger eller uhæderlighed; folk slutter sig til disse egenskaber ud fra kendskab til den pågældendes fortid, som for eksempel kan være vidnesbyrd om psykisk sygdom, fængselsophold, stofmisbrug, alkoholisme, homoseksualitet, arbejdsløshed eller politisk radikalisme.* 3) *de ”tribuale” slægtsbetingende stigmata såsom race, nation og religion; disse kendetegnes ved, at de kan overføres fra slægt til slægt*” (Goffman, 2009: 47).

Ved territorial stigma tilføjer Wacquant variabelen “*sted*” - som en bopælsadresse, som en af de stigmaformer, der gør individet uønsket.

Ligesom den tredje af Erving Goffmans kategoriserede stigmaformer der består af ”tribuale” slægtsbetingende stigmata, virker ghettoen også som et stigma, der kan ”overføres gennem slægtskaber” og indebærer ligesom Erving Goffmans stigmaformer konsekvenser for beboernes selvforståelse og sociale relationer (Wacquant, 2013: 241f). Ulig de stigmaformer som Goffman opstiller kan territorial stigma skjules, op- eller nedtones eller helt ophøre ved geografisk mobilitet. Territorial stigma handler om, at når offentligheden deler og udbreder en fordomsfuld opfattelse om

‘stedet’ så er det i sig selv tilstrækkeligt til at medføre nogle socialt set skadelige konsekvenser. Man påklister således en *stedbesmittelse* oven i allerede eksisterende stigmata. *Stedbesmittelse* er forbundet med ”fordømte områder” der er farlige, består af fattigdom og etniske minoriteter. Hertil afhænger det af omgivelsernes dømmende blikke om hvorvidt områderne er stedbesmittet eller ej. Det afgørende fra Goffmans teori om stigmatisering, ved territorial stigmatisering er at beboerne har en tendens til at tage stedbesmittelsens forestillinger på sig (Wacquant, 2013: 241ff) (Jensen, 2012: 33). Dét at beboerne vil have en tendens til at tage omgivelsernes dømmende blik på sig er den del af Pierre Bourdieus teori om symbolsk magt der er bragt ind i Wacquants teori om territorial stigma. Symbolsk magt (også kaldet symbolsk vold), er ifølge Bourdieu: *“som en form for vold, der udfolder sig på baggrund af et samspil og en indforståethed hos det individ eller den gruppe, der bliver udsat for den”* (Bourdieu & Wacquant, 2009:151). Det betyder således, at de unge etniske minoritetsdrenge der er territorielt stigmatiserede ureflektet anerkender og accepterer den magt/stedbesmittelse de står overfor, da det er det ’rigtige’ (Prieur & Sestoft, 2006: 53).

Virkningen ved det territoriale stigma

Når de unge etniske minoritetsdrenge har taget stedbesmittelsen på sig, kan virkningen af det territoriale stigma ses både på det daglige sociale relations niveau og på det politiske niveau.

Virkningen af det territoriale stigma på daglige sociale relations niveau skaber det at bo i et ghettoområde ifølge Wacquant en tavs skyld- eller skamfølelse, som får beboerne ubevidst til at distancere sig fra det sted de bor i for, at undgå at det territoriale stigma smitter af på det deres sociale identitet. Det indebærer i følge Wacquant, at de unge etniske minoritetsdrenge fra en hård ghetto skjuler deres adresse, undgår at få familie og venner på besøg og føler sig tvunget til at undskylde at bo et berygtet sted, der misfarver deres selvbillede. Der forekommer en følelse af social uværdighed, som kun kan mindskes ved at skubbe stigmaet videre til andre i området - den opgang, gade eller blok, hvor de selv bor er et ordentligt sted, mens dem ovre i den anden gade, i den anden blok eller anden opgang er moralsk korrumperede mennesker og derfor årsag til det territoriale stigma (Wacquant 2013: 243).

Virkningen på det politiske niveau ses ved når offentligheden først har dømt et område ”lovløs zone” uden for den almindelige norm, er det let for myndighederne at berettige særlige midler, der

afviger både fra lov og sædvane. Det resulterer i, at destabilisere og yderligere marginaliserer beboerne og at fordrive dem fra de ”fordømte områder” (Wacquant, 2013: 243f & Jensen, 2012: 33).

Territorial stigmatisering i dette projekt

I dette projekt går jeg som tidligere beskrevet ind i feltet med den forforståelse om, at den politiske ghettodiskurs territorielt stigmatiserer de etniske minoritetsdrenge der bor en hård ghetto. Som beskrevet i afsnittet *’operationalisering af problemformulering’* vil jeg benytte mig af teorien omkring territorial stigma for at besvare det første arbejdsspørgsmål om hvordan unge etniske minoritetsdrenge fra en hård ghetto oplever den territorielle stigmatisering på egen krop. De unges oplevelser af den territorielle stigmatisering vil ud fra første arbejdsspørgsmål, som beskrevet i afsnittet *’operationalisering af problemformulering’* tage udgangspunkt i deres oplevelser af territorial stigma i skolen. Hertil vil jeg benytte mig af teorien territorial stigmatisering ved at komme ind på *de allerede eksisterende stigmata* de unge etniske minoritetsdrenge står overfor. Jeg vil således undersøge oplevelser af modstand de unge møder i skolen, som fører til oplevelser af diskrimination. Endvidere vil jeg undersøge de unge etniske minoritetsdrenge oplever af det territorielle stigma i mødet med den øvrige befolkning, der udgør at de unge drenge føler sig underprivilegerede, låst fast og uden for samfundet.

Axel Honneths anerkendelsesteori

Axel Honneth (1949) er inspireret af den kritiske teori, hvor han løbende har arbejdet på at videreudvikle den Marxistiske samfundsteori kombineret med psykoanalytiske teorier om personlighedernes udvikling (Jerlang, 2009: 224). Hans anerkendelsesteori er inspireret af tyske filosofs G.W.F. Hegel og handler om at gensidig anerkendelse er grundbetingelsen for, at et menneske kan udvikle en sund identitet (Høilund & Juul, 2015: 24-26). Honneth opfatter anerkendelse som en grundbetingelse for udviklingen af et positivt selvforhold og skelner mellem tre former for gensidig anerkendelse, som er nødvendig for en vellykket identitetsdannelse. De tre sfære hænger sammen for individet og er forudsætningen for at opnå samfundsmæssig integration, i

form af at være et fuldgyldigt medlem af samfundet (Jerlang, 2009: 225f). De tre former for gensidig anerkendelse vil jeg i nedenstående afsnit redegøre for i forbindelse med hvilken betydning de har for dette projekt.

Tre former for anerkendelse

De tre former for anerkendelse består af den private, den retslige og den solidariske sfære. Den første sfære, den private, angår de menneskelige primærrelationer, dvs. de kærlighedsmæssige bindinger mellem få personer - herindunder venskabsforhold og relationen mellem forældre og børn. Disse relationer er sammenfattet under begrebet kærlighed, som er en følelsesmæssig og kropsbaseret anerkendelse. Gennem kærlighedsanerkendelsen udvikler de unge etniske minoritetsdrengene selvtillid, som gør dem i stand til at være alene med sig selv. Den anden sfære, den retslige, angår individets medlemskab af samfundets retsfællesskab. Denne anerkendelse består af en universel ligebehandling, hvor en borger tillægges samme moralske tilregnelighed som andre. Gennem respekt for de unge etniske minoritetsdrenge rettigheder i praksis, udvikler de selvrespekt. Den tredje sfære, den solidariske sfære, angår social værdsættelse. Mennesket stræber efter individuel prestige og anerkendelse af egenskaber som vi ikke deler med andre. Den enkelte bliver anerkendt som en person, der besidder evner af grundlæggende værdi for et konkret fællesskab. Gennem social værdsættelse udvikler de unge etniske minoritetsdrengene selvværd (Høilund & Juul, 2015, 27).

Virkningen ved manglende anerkendelse

Hvis et individ mangler at opfylde en af de anerkendelsesformer, kan det føre til en krænkelse af individet, hvor anerkendelsen bliver til ydmygelse og nedværdigelse (Jerlang, 2009: 231 og Honneth, 2003: 17-18). Hertil svarer de tre former for anerkendelse til tre former for disrespekt og krænkelse, som Honneth sammenfatter under tre overskrifter: kropslige krænkelse, nægtelse af rettigheder og nedværdigelse af livsformer.

Den første form for disrespekt angår fysiske overgreb rettet mod individets kropslige identitet. Her er der tale om voldelige overfald, der forvolder skade på den fysiske integritet og den grundlæggende selvtillid. Den anden form for disrespekt har karakter af retstab, som påvirker de

unge etniske minoritetsdrenge sociale integration. Frakendelse af bestemte rettigheder fører til frakendelse af fuld moralsk tilregnelighed (Høilund & Juul, 2015, 27). Retstabet nedbryder de unge etniske minoritetsdrenge selvrespekt. Den sidste form for disrespekt angår former for stigmatisering. Her består disrespekten i, at nogle livsformer nedværdiges og tilskrives en lavere social status i stedet for at anerkendes som mulige og acceptable livsformer. Krænkelserne nedbryder de unge etniske minoritetsdrenge selvværd, ved at frakende deres egen livsform en positiv værdi. Symptomer der følger denne form for disrespekt, er typisk skam og vrede (Høilund & Juul, 2015, 29).

Anerkendelse i dette projekt

Som beskrevet i afsnittet '*operationalisering af problemformulering*' vil jeg benytte mig af teorien omkring anerkendelse for at undersøge anden arbejdsspørgsmål, om hvad deres oplevelser af territorial stigma betyder for de unge etniske minoritetsdrenge oplevelse af selvforhold. Jeg vil undersøge hvorvidt manglende anerkendelse, der svarer til krænkelsererfaringer, der fører til tab af selvtillid, selvrespekt og selvværd er til stede hos de unge etniske minoritetsdrenge.

Hertil vil jeg også undersøge også om manglende anerkendelse er en medvirkende faktor til, at de unge drenge reagerer med grupperinger, 'parallelsamfund' og harme og vrede i form af kriminalitet. Axel Honneths anerkendelsesteori kan dermed også supplere med at undersøge om de unge minoritetsdrenge holdninger til normal-Danmark er forankret i en dyb krænkelser, en følelse af at være udenfor, stigmatiserede og diskrimineret, ud fra deres oplevelser og erfaringer.

Teoriernes samspil

Selvom Wacquants teori om territorial stigma bidrager til at undersøge effekterne af det territoriale stigma på det daglige sociale relations niveau, rummer teorien mest af alt det konfliktteoretiske perspektiv, der bygger på den marxistiske samfundsteori. Den tilbyder et strukturdeterministisk menneskesyn, ved at den også tilbyder en undersøgelse på det politiske niveau, som en proces hvor politikere, de offentlige myndigheder og medierne stempler bestemte bydele som farlige og

problematiske. Den belyser altså sociale problemer i en samfundsmæssig sammenhæng i form af strukturelle forhold (Ejrnæs & Guldager, 2015: 160).

Da jeg med min problemformulering sigter efter at komme ind i de unges livsverden, fortolke og forstå deres tanker, følelser og erfaringer omkring ghettodiskursen der vedrører dem, har jeg derfor koblet den med en teori og tilgang, der interesserer sig for de unges oplevelses- og erfaringsverden, deres subjektive krænkelsoplevelser og oplevelser af disrespekt og derved komme helt under huden på unge etniske minoritetsdrenge. Derfor har jeg valgt at supplere teorien omhandlende territorial stigmatisering med Axel Honneths anerkendelsesteori i komplementær form ud fra Niels Bohr forståelse af komplementaritet. Hans forståelse af komplementaritet indebærer, at begge teorier kan eksisterer side ved side som to selvstændige teorier og samtidig udgøre, når de lægges sammen, en udtømmende forståelse af de unge etniske minoritetsdrenge oplevelser af stigma og hertil hvad oplevelserne betyder for deres selvforhold og tilhørsforhold til Danmark/helheden (Ejrnæs & Guldager, 2015: 82, 112).

Hermeneutisk analyse

Dette afsnit har til formål, at præsentere hvordan analysen i indeværende projekt udføres, samt hvilken rolle jeg som forsker har indenfor den filosofiske hermeneutik.

Den hermeneutiske cirkel og epistemologiske konsekvenser

Inden for hermeneutikken står *den hermeneutiske cirkel* (også kaldet den spiral) helt centralt. Den hermeneutiske cirkel er indlejret i en cirkulær fortolkningsstruktur cirkel (Højberg, 2013: 302). Den betegnes som en uendelig fortolkningsproces, hvor viden fremskaffes ved en vekselvirkning mellem del (subjekt) og helhed (objekt) (Højberg, 2009: 312). Del (subjekt) og helhed (objekt) er afhængige af hinanden ved, at delene kun kan forstås, hvis helheden inddrages og helheden kan kun forstås ved at se på de enkelte dele (Højberg, 2009: 312, 324). Vekselvirkningen i dette projekt mellem del og helhed angår mig som fortolkeren (subjekt) og genstanden, som er de unge etniske minoritetsdrenge tanker, følelser og erfaringer/fortællinger (objekt), som igen virker tilbage til mig som fortolkeren (Højberg, 2009: 320). Det er således mig, som fortolkeren der generer

forskningsresultater ud fra min forståelse af de unges fortællinger. Det betyder at jeg er en del af den hermeneutiske cirkel og på den måde er den hermeneutiske cirkel derfor også det otologiske spørgsmål, om hvad viden er. Hertil indebærer det således også at forståelsesbegrebet er ontologiseret, da forståelse er hvad der genereres ved den hermeneutiske cirkel og forståelsesbegrebet henviser til det vi som mennesker *er* indenfor den filosofiske hermeneutik. Dette får således epistemologiske og metodiske konsekvenser, på trods af at Gadamer ikke følger denne bevægelse. Gadamer afviser at der kan skabes meningsfuld sammenhæng, mellem sandhed og metode ved at metodeovervejelser producerer forskningsresultater, der ikke er i overensstemmelse med sandhed og virkelighed (Højberg, 2009: 320f, 337). I Gadamers filosofiske hermeneutik findes der derfor ikke en bestemt metodisk fremgangsmåde og forskningsteknik for en analyse, men alligevel er der nogle indirekte forskningsprincipper at følge. De består af:

- *“at sætte sine fordomme på spil, for at få dem i spil”*
- *“at være bevidst om, hvad der bringes ind i forskningsprocessen”*
- *“at lade genstandsfeltet åbne sig og derigennem lade sig være åben overfor det, genstandsfeltet har at sige”* (Højberg, 2013: 319).

De forskningsprincipper der er opstillet ovenfor udgør således, at jeg inden for den filosofiske hermeneutik skal forsøge at holde for øje og være bevidst om, at de unge etniske minoritetsdrenge og jeg som forsker besidder hver især forskellige forståelseshorisonter. Det betyder, at når jeg indgår i den hermeneutiske cirkel, vil jeg fortolke de unge etniske minoritetsdrenge meninger ud fra min egen forståelseshorisont og ikke ud fra deres egne præmisser. På den måde bliver udlægningen et gensidigt samspil mellem det, de unge etniske minoritetsdrenge fortæller og den fortolkning jeg foretager. Det betyder endvidere også at jeg som forsker inden for den filosofiske hermeneutik spiller en aktiv rolle i fortolkningsprocessen om, at forstå de unges tanker, følelser og erfaringer og er en aktiv medskabere af forskningsmaterialet og derfor er jeg også opmærksom på at alt hvad der gives mening, gives mening af min forståelseshorisont (Højberg, 2013: 320). Min analyse er således præget af min forståelseshorisont og dermed producerer jeg mine forskningsresultater i et gensidigt samspil med genstandsfeltet. På den måde sætter jeg min forforståelse og fordomme i spil, med de unges erfaringsverden og skaber dermed en ny forståelseshorisont (Højberg, 2013:320).

Metode

Følgende afsnit har til formål at præsentere projektets metodiske fremgangsmåde, indgangen til feltet og hvilke udfordringer der har været hertil, samt et afsnit om metodiske refleksioner hvor jeg tydeliggøre de begrænsninger projektet bærer præg af. Afslutningsvis beskriver jeg hvordan mit indsamlede empiriske data er blevet behandlet og vurderer reliabiliteten, validiteten og generaliserbarheden ved dette projekt.

Kvalitativ forskning

For at besvare min problemformulering om hvordan unge drenge med anden etnisk minoritetsbaggrund, fra et hårdt ghettoområde, oplever ghettodiskursen i Danmark, på egen krop og hvad den betyder for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark, er sigtet at komme ind i de unges livsverden, fortolke og forstå deres tanker, følelser og erfaringer. For at komme i de unges livsverden, fortolke og forstå deres tanker følelser og erfaringer finder jeg den kvalitative forskningstradition et naturligt metodisk valg for indeværende speciale, fordi kvalitativ forskning søger at forstå verden ud fra individers synspunkter og udfolde betydningen af deres erfaringer og afdække deres livsverden forud for videnskabelige forklaringer (Kvale & Brinkmann, 2015: 19).

Kvalitativ forskning er interviews, der kan befinde sig fra et ustruktureret niveau med få planlagte spørgsmål til et helt stramt struktureret niveau med mange styrende spørgsmål fra interviewer (Brinkmann & Tanggaard, 2015:34). I dette projekt vil jeg benytte mig af *et semistruktureret kvalitativt livsverdensinterview med enkeltpersoner* for tilgangen til at indsamle mit empiriske datamateriale. Et semistruktureret kvalitativt livsverdensinterview med enkeltpersoner er et mindre struktureret interview, der nærmer sig en hverdagssamtale, men har udspring i nogle på forhånd defineret temaer, som er defineret på baggrund af teoretiske og empiriske forforståelse (Kvale & Brinkmann 2015: 45, 159-160).

Det semistrukturerede interview jeg ønsker at foretage har udspring i en udarbejdet *interviewguide*, som består af temaer der er gennemarbejdet i forhold til at kunne indfange relevante svar til at kunne besvare min problemformulering (Højberg, 2009: 285). Jeg har udarbejdet min interviewguide ud fra interviewspørgsmål der bygger på min forståelseshorisont, der rummer min teoretiske og empiriske forforståelse omkring feltet. Jeg har afgrænset mig fra at stille direkte teoretiske forskningsspørgsmål da sådanne spørgsmål ifølge Brinkmann og Tanggaard henvender sig mod at forklare noget, i stedet for at beskrive noget. Jeg vil have mine informanter til at beskrive deres tanker, følelser og oplevelser omkring ghettodiskursen og derfor er mine interviewspørgsmål mere ligefremme og 'livsverden-nære' (Brinkmann & Tanggaard, 2015: 40).

Med udgangspunkt i min empiriske og teoretiske forforståelse der rummer Wacquants teori om territorial stigmatisering og Axel Honneths anerkendelsesteori, dækker de på forhånd defineret temaer over, hvordan de unge etniske minoritetsdrengene oplever ghettodiskursen, i form af territorial stigmatisering og her ved hvordan ghettodiskursen fører til harme, vrede og vanskeliggøre deres identitetschancer og hertil en splittelse af den danske befolkning. De på forhånd defineret temaer i min interviewguide er:

- 1) Territoriale stigmaoplevelser
- 2) Selvforhold/Vanskeliggørelse af identitet
- 3) Tilhørsforhold til Danmark, oprindelsesland og Tingbjerg

Ved de på forhånd definerede temaer som jeg har opstillet ovenfor, skal jeg som forsker ifølge Brinkmann og Tanggaard være opmærksom på, at de kan begrænse mit udsyn, da tematikkerne kan skygge for andre relevante perspektiver (Brinkmann & Tanggaard, 2015:37). Hertil vil jeg argumentere for, at valget af et semistruktureret interview baserer sig på, at et semistruktureret interview indeholder fleksible tematikker, der gør, at jeg under mine interviews, har mulighed for at forfølge nye forståelser og andre tematikker end de på forhånd defineret temaer, hvorfor jeg tilsyneladende ikke vil være begrænset af de på forhånd definerede temaer. Jeg mener, at de valgte tematikker er medvirkende til at skærpe mit fokus og hjælpe mig til at afholde interviews hvor det empiriske data i sidste ende, vil kunne analyseres og derfor hjælpe mig med at besvare problemformuleringen.

Herudover vil et semistruktureret kvalitativt livsverdensinterview *med enkeltpersoner*, hjælpe mig med at komme så tæt på som muligt på informanternes livsverden, ved at der kun er fokus på den enkelte persons holdninger og narrative fortælling. Det gør det muligt for mig at komme i dybden med den enkelte informants oplevelser og meninger. Herfra muliggør det semistrukturerede kvalitative livsverdensinterview med enkeltpersoner, at udfordre min forståelseshorisont, der dækker over min empiriske og teoretiske forforståelse for der ved formulere et tredjepersonsperspektiv på informanternes oplevelser (Brinkmann & Tanggaard, 2015:31).

Indgang til feltet

Som beskrevet i problemfeltet er Københavns to hårdeste ghettoområder Mjølnerparken og Tingbjerg/utterslevhuse. Det har derfor fra opstart af dette projekt været mit ønske at komme i kontakt med unge minoritetsdrenge fra disse to områder. Herfra har det endvidere også været mit ønske at komme i kontakt med målgruppen gennem en ungdomsklub, da jeg har en forestilling om at interviewene vil blive set værende mere seriøse, og mere dybdegående, i modsætning til hvis jeg stillede mig op i de to områder og spurgte forbigående unge etniske minoritetsdrenge, om de ville være med til et studierelateret interview.

Fra begyndelsen af projektets gang kom jeg via mit private netværk i kontakt med en medarbejder i ungdomsklubben (også kaldt ungehuset) First Floor tæt på Mjølnerparken. Klubben er egnet til unge minoritetsdrenge i alderen 14-18 år, hvor de har mulighed for både styrketræning, computerspil, skak, backgammon mm. Ungdomsklubben First Floor arbejder ud fra forebyggelse og integration og har stort fokus på demokrati (Ungdomsklubben First Floor). Medarbejderen havde ingen tvivl om, at jeg sagtens kunne aftale interviews med unge minoritetsdrenge der er brugere af klubben, da de jævnligt får besøg af studerende med studierelaterede formål. Hertil udarbejdede jeg en skrivelse på e-mail om specialets formål samt min forventning til interviews til gatekeeperen/lederen af First Floor om at få godkendt min ankomst. Da der går en uge uden reaktion fra gatekeeperen, måtte jeg tage kontakt til medarbejderen om hvordan status ser ud. Hertil får jeg at vide, at lederen har meget travlt på daværende tidspunkt hvorfor hun endnu ikke har besvaret min e-mail. Stadig er medarbejderen meget optimistisk omkring min muligheder om at komme på besøg i ungdomsklubben, hvorfor jeg i mellemtiden ikke føler mig nødsaget til at søge kontakt til andre ungdomskubber. En uge senere tager medarbejderen kontakt til mig og fortæller,

at First Floor på nuværende tidspunkt har valgt at afvise alle studerende der ønsker studiekontakt med deres brugere. Årsagen er, at de ønsker at beskytte deres brugere.

Herefter måtte jeg annoncere mine manglende informanter i mit private netværk, da jeg var kommet på bar bund, på trods af den optimisme der havde været. Ved at annoncere mine manglende informanter i mit private netværk, var jeg bevidst om at useriøse bud og/eller interviews kunne forekomme.

En af mine venner er beboer på Tagensvej. Han havde snakket med nogle 15-16 årige minoritetsunge drenge fra samme gård, hvor seks af dem rigtig gerne ville være med til at udføre et interview. Herefter havde jeg løbende kontakt med gatekeeperen og vi aftalte at afholde interviews i uge 10. Dog havde vi ikke nærmere bestemt hvilken dato, tid eller hvor. Da jeg i uge 9 tager kontakt til gatekeeperen om nærmere at aftale tid og hvor, får jeg at vide at alle drenge alligevel er hoppet fra. Årsagen er ukendt.

Herefter annoncerede jeg mine manglende informanter på de sociale medier. På grund af tidspres og frustration, måtte jeg her udvide min udvælgelse af informanter, hvor jeg medtog Gadelandet/Husumgård og Bispeparken som også indgår i ghettolisten over København. Endnu gang var der en fra mit private netværk, der henvender sig angående mit projekt. Hun fortæller at hun er vikar i Fritidsklubben Tingbjerg og at jeg muligvis kunne få lov til at udføre interviews i denne klub med deres brugere.

Dagen efter fik jeg en melding om, at det godt kunne lade sig gøre. Jeg skulle dog være opmærksom på, at brugerne af denne klub ikke befandt sig i klubben regelmæssigt og det ville derfor være udfordrende at aftale tidspunkt med dem, hvis der går for lang tid. Her aftalte vi, at jeg møder ind i klubben, når denne vikar meddeler mig at de er der, hvorfor jeg har været nødsaget til at stå klar til enhver tid.

Den 26 marts bliver jeg ringet op og spurgt om jeg kan møde ind indenfor én time (kl. 18), da de unge også havde indvilligede i at medvirke i et interview og ville vente på mig i klubben. Hertil måtte jeg skynde mig, hvis det skulle blive aktuelt. Jeg kører ud i en fart, hvor jeg møder ind til en tom ungdomsklub. Jeg venter 1 time på, at tre af drengene kommer ind i ungdomsklubben. Herfra præsenterer jeg præsenterer mig og fortæller dem om formålet med dette projekt og længden på

interviewene. Da jeg spørger dem om der vil starte, tager de alle afstand og skifter emne og snakker om noget andet, mens jeg står og kigger på dem. Herfra tager klubbens vikar over samtalen og spørger dem de ikke vil hjælpe mig, da de tidligere havde indvilligede i at medvirke i et interview til studiebrug. Herfra 'trækker de fod' om hvem der skal starte med at blive interviewet og interviewene bliver aktuelle.

Præsentation af informanter

Informant 1: Informant 1 er født og opvokset i Tingbjerg. Han er 15 år gammel og går i 9. klasse i Vanløse og har en bror og en søster. Han ønsker at blive bygningsingeniør og er oprindeligt fra Tyrkiet, byen Konya. Til dagligt træner han, hvor han også går til boksning 2-3 gange om ugen. Derudover arbejder han også som en slags håndværker.

Informant 2: Informant 2 er født i Jylland, men kom til Tingbjerg som 1-årig, hvor han er opvokset. Han er 14 år gammel, går i 8. klasse og går i skole i Brønshøj. Han har tidligere gået på specialskole og er for et år siden flyttet til en folkeskole i Brønshøj. Oprindeligt kommer informant 2 fra Irak. Han har en bror på 21 og en søster på 23 år.

Informant 3: Informant 3 er født og opvokset i Tingbjerg. Han er 14 år gammel, går i 8. klasse og går i skole i Tingbjerg. Oprindeligt er informant 3 fra Palæstina. Han ønsker at blive advokat. Informant 3 har i alt fem søskende. Tre storesøstre; to tvillingsøstre på 17 år og en på 19 år. Herudover en storebror på 22 og en lillebror der går i vuggestue.

Metodiske refleksioner

I dette afsnit tydeliggør jeg de begrænsninger projektet bærer præg af.

Som det fremgår i afsnittet '*kontakt til feltet*' har jeg i den grad været udfordret ift. at skabe kontakten til feltet. I forhold til anden del af processens indgang til feltet er det en overvejelse at have med, at de seks drenge der i første omgang indvilligede til et interview bakkede ud, da der gik for lang tid fra at få dannet kontakt til at afholde interviewene. Ventetiden for de unge drenge kunne

have skabt usikkerhed omkring hvorvidt de er i stand til at medvirke i interviews, der er til studiebrug. Derudover kan det også være at de ikke har set det værende nogle seriøse interviews, da kontakten ikke har været gennem en institution.

I forhold til processens tredje del hvor jeg fik udført interviewene, mærker jeg nervøsitet ved drengene, om hvem der skal starte med første interview. Det kommer til udtryk, ved at de trækker fod og dermed afgør hvem der bliver den første. Modsat processens anden del kan det være på grund af, den meget korte tid de havde til at tænke over interviewenes formål. Min vurdering er at deres nervøsitet har betydet, at interviewene ikke bærer præg af lange beskrivelser af deres tanker, følelser eller erfaringer. Hertil er det især interviewet med informant 3, der ikke indeholder lange beskrivelser, som kan både kan skyldes hans personlighed og nervøsitet. Det har således medført, at jeg i min analyse ikke har kunne benytte mig særlig meget af hans besvarelser til at besvare min problemformulering i den endelige konklusion.

Under de tre afholdte interviews blev der derudover også op til flere gange lavet fjollede grimasser, gennem et glasvindue i døren, som har medført at fokus fra interviewene blev fjernet flere gange. Men da jeg havde lovet drengene, at interviewene ville have en cirka længde på 15-25 minutter, var jeg nødsaget til at afholde dem inden for det tidsrum. Grunden til at jeg har været konsekvent ved den del er, at de især gav udtryk for at deres nervøsitet kom fra hvorvidt de ville være anonyme i interviewene. For at tydeliggøre at jeg holder, hvad jeg lover måtte dette være en principalsag. Både deres nervøsitet og fjollede grimasser har medvirket til en manglede dybde i de afholdte kvalitative interview, som jeg er bevidst omkring. Dette har medført, at jeg ikke har kunne komme helt under huden på de unge drenge hvad blandt andet angår kriminelle handlinger og beskrivelser af deres følelser.

I forbindelse med ovenstående er det væsentligt at være bevidst om den tidshorisont, dette speciale har fået stillet. Hvis jeg havde haft mulighed for at oparbejde et tillidsforhold til de unge drenge, inden jeg udførte interviewene, kunne det havde været gavnligt for dette projekt i forhold til at få dem til at udfolde sig noget mere og dermed komme under huden på dem. Måden jeg kunne have oparbejdet et tillidsforhold til dem på kunne være at indgå en aftale med institutionen om at opholde mig i de unges miljø og tilbringe tid sammen med dem inden jeg udførte interviewene.

Herudover er jeg også bevidst om at et kvalitativt livsverdens-forskningsinterview ikke er en samtale mellem ligestillede parter, fordi jeg som forskere definerer interviewsituationen, bestemmer interviewemnet, stiller spørgsmål og beslutter hvilke svar jeg vil følge op på (Kvale & Brinkmann 2015: 56). Der er tale om en asymmetrisk magtrelation mellem mig som interviewer og de unge drenge, hvor jeg som forsker er positioneret som den relativt stærkeste (Kvale & Brinkmann 2015: 122). Det betyder at drengene kan have tilbageholdt noget information og/eller ikke været helt ærlige om omkring deres oplevelser (Kvale & Brinkmann 2015: 56).

Databehandling

Dette afsnit har til formål at belyse min fremgangsmåde ved transskribering og heraf hvilken transskriberingsmetode, jeg har taget i brug og hvilken kodningsproces, jeg har foretaget i forbindelse med transskriberingen.

Transskribering

Fokus i dette projekt er at forstå de unges tanker, følelser og erfaringer omkring ghetoediskursen. Det betyder, at jeg ikke er interesseret i at gå så tæt på det talte som muligt ved at transskriberer toneleje, tonefald, stemmевolumen og præcise angivelser af tid m.m. i form af at undersøge social og kommunikativ adfærd (Brinkmann & Tanggaard, 2015: 43 & Steensig, 2015: 321). Det afgørende for mig i dette projekt er, at fastholde meningsindholdet i det sagte for at besvare min problemformulering. I den forbindelse har jeg valgt at benytte mig af 'enkel transskription' ved at transskribere informanternes fortællinger, som de er fortalt med deres egne udtryk, for ikke at miste noget der kunne være betydningsfuldt for den samlede mening (Brinkmann & Tanggaard, 2015: 43). Hertil har jeg også valgt at transskribere fyldeord som "øh" og tænkepauser (...), da jeg mener, at "øh" og tænkepauser indebærer en vis form for usikkerhed blandt det sagte i en skriftlig analyse. Jeg har undladt at transskriberer grinelyde i forbindelse med de fjollede grimasser gennem glasvinduet og pauser, der har fungeret som forståelser mellem os.

Kodning

Kodning er en proces, hvor man identificerer og navngiver kategorier i ens datamateriale (Kristiansen, 2015: 484). Inden for kodning bliver der skelnet mellem begrebs- eller datastyret kategorier i datamaterialet. Når kodning er begrebsstyret, betyder det, at jeg som forsker har udviklet koder i forvejen, ved enten at se på noget af materialet eller eksisterende litteratur på området. Datastyret kodning vil sige en kodningsproces, der indebærer at forskeren begynder uden koder og udvikler dem gennem aflæsninger af materialet. Det afgørende er, hvad der viser sig i datamaterialet selv (Kristiansen, 2015: 485). Kodningsprocessen som er foretaget under dette projekt er baseret på både *begrebs-* og *data styret kodning*. Det er på baggrund af at mine interviews har udspring i nogle på forhånd defineret temaer, som er defineret på baggrund af min empiriske og teoretiske forforståelse, som jeg ønsker at undersøge, men hvad der udspringer heraf er datastyret. Det vil sige at selvom jeg har udviklet nogle på forhånd defineret temaer, ved jeg ikke hvilke oplevelser, tanker og følelser de hver især sidder inde med, i forhold til ghettodiskursen. Ved at benytte mig af både *begrebs-* og *data styret kodning* betyder det således, at jeg følger en mere eksplorativ tilgang, som gør det muligt at forfølge nye kategorier end kun de på forhånd defineret temaer. Det går således også i hånd med, at et semistruktureret interview indeholder tematikker, som betyder at jeg har mulighed for at forfølge nye forståelser, som er med til også at gøre kodningsprocessen datastyret.

Verifikation

Dette afsnit har til formål at vurdere reliabiliteten, validiteten og generaliserbarheden af interviewresultaterne.

Reliabilitet betyder pålidelighed og henviser til, hvor konsistente resultaterne er (Kvale & Brinkmann, 2015: 155, 317). Reliabilitet vedrører derfor troværdigheden af forskningsresultater og vurderes i henhold til hvorvidt forskningsresultaterne kan reproducere af andre forskere (Kvale & Brinkmann, 2015: 318). Da jeg i indeværende projekt har foretaget et kvalitativt interview, er spørgsmålet derfor om den viden jeg har produceret, kan være objektiv. Ifølge Kvale & Brinkmann 2015 er begrebet objektivitet et flertydigt begreb med forskellige definitioner, der er relevant for

kvalitativ forskning. I dette projekt har jeg ladet mig inspirere af Kvale og Brinkmanns anvendelse af reflektiv objektivitet. Ved reflektiv objektivitet er der tale om, at man reflekterer over sine bidrag som forsker til produktionen af viden. Da jeg heraf har indtaget en filosofisk hermeneutisk position, er det dermed også projektets formål at få indsigt i min forforståelse jeg som forsker besidder (Kvale & Brinkmann, 2015: 314). Dette udgør således den troværdighed projektet står inde med, ved at jeg løbende har gjort rede for min forforståelse. Herudover har jeg også udarbejdet afsnittet 'metodiske refleksioner', for at skabe gennemsigtighed til at vurdere projektets troværdighed.

Validitet henviser til gyldigheden af resultaterne og drejer sig om at vurdere hvorvidt en metode undersøger det, det er meningen, den skal undersøge (Kvale & Brinkmann, 2015: 318). Min problemformulering sigter mod at forstå hvordan unge etniske minoritetsdrengene oplever ghettodiskursen på egen krop og heraf hvad den betyder for deres oplevelse selvforhold og tilhørsforhold til Danmark. Formålet med det kvalitative livsverdensinterview jeg benytter mig af i dette projekt, søger at forstå verden ud fra subjekternes synspunkter og udfolde betydningen af deres oplevelser (Kvale & Brinkmann, 2015: 19). I projektets endelige konklusion vil det blive tydeligt, at vurdere hvorvidt jeg som forsker får besvaret min problemformulering ved det kvalitative livsverdensinterview.

Generaliserbarhed henviser til spørgsmålet om forskningsresultaterne kan generaliseres (Kvale & Brinkmann, 2015: 332). Ved kvalitative undersøgelser er enhver situation unik og det er derfor også en almindelig indvending at spørge om, hvorfor forskningsresultaterne i en kvalitativ undersøgelse kræver generaliserbarhed. Heraf hævder Kvale og Brinkmann 2015 at vi ikke nødvendigvis behøver at generalisere globalt, men den viden der produceres, kan overføres til andre relevante situationer (Kvale & Brinkmann, 2015: 333). I den forbindelse er der udviklet tre former for generaliserbarhed inden for kvalitativ forskning; *naturalistisk generalisering*, *statistisk generalisering* og *analytisk generalisering*.

Naturalistisk generalisering bygger på personlig erfaring og har udspring i tavs viden om hvordan tingene er og fører til forventninger i stedet for formelle forudsigelser. Denne form for generalisering betyder, at man i sin forskning får italesat tavs viden (Kvale & Brinkmann, 2015: 333).

Statistisk generalisering har udspring i at mine informanter skulle have været tilfældigt udvalgt ud fra en befolkningsmængde og heraf sker generaliseringen til hele befolkningsmængden ud fra de tilfældigt udvalgte informanter og udtrykkes i sandsynlighedskoefficienter (Kvale & Brinkmann, 2015: 333f).

Analytisk generaliserbarhed indebærer en velovervejet bedømmelse af, i hvilken grad resultaterne af én undersøgelse kan være vejledende for, hvad der kan ske i en anden situation. Det betyder ved analytisk generaliserbarhed at jeg som forsker må begrunde, i hvilket omfang de givne resultater i dette projekt kan overføres til en anden situation. Analytisk generaliserbarhed indebærer således at jeg lader læseren vurdere holdbarheden af generaliseringspåstanden (Kvale & Brinkmann, 2015: 334).

I dette projekt har jeg fokus på at forstå de unge etniske minoritetsdrenge, der bor i en hård ghetto, tanker, følelser og erfaringer. Fordi dette projekt forsøger at opnå en sammenhængende forståelse af de unges tanker, følelser og erfaringer af ghettodiskursen og heraf hvad den gør ved deres selvforhold og tilhørsforhold til Danmark er mit ønske og formål med dette projekt ikke at opnå generaliserbar viden. Jeg går ind i feltet med min forståelseshorisont om at politikernes, de offentlige myndigheders og mediernes omtale af de unge etniske minoritetsdrenge territorielt stigmatiserer de unge etniske minoritetsdrenge ved, at det bidrager til at skabe frygt både intern i og uden for områderne, fremmedfjendtlighed og fordomme og negative forventninger i omløb hos den øvrige befolkning. Hertil er min forståelseshorisont også stigmatiseringen af denne målgruppe bliver udpræget og generel og bidrager til diskrimination i forbindelse med den territorielle stigmatisering de er pålagt. Diskriminationen medfører at vanskeliggøre de unge drenge identitet, da den territorielle stigmatisering påvirker den måde, de unge drenge bliver mødt på i skolen og i samfundet. Det går tilbage til de unge drenge, som en manglende anerkendelse og bliver en selvopfyldende profeti, hvor de unge drenge internaliserer omgivelsernes negative forventninger i deres personlighed og adfærd. Det betyder, at de unge drenge føler sig låst fast og uden for samfundet og danner derved 'parallelsamfund' og andre grupperinger og reagerer med en modkultur bestående af kriminalitet. Man kan man således sige ud fra min forståelseshorisont at jeg i nogen grad kan genfinde og generalisere de unges tanker, følelser og erfaringer ud fra en analytisk generaliserbarhed. Min forståelseshorisont får således den virkning for generaliserbarheden, at jeg

kan argumentere for i hvilket omfang resultaterne kan generaliseres ud fra den nye forståelseshorisont der bliver aktuel i min konklusion.

Kapitel 3 - Analyse

Indledning til analyse

Dette afsnit har til formål at præsentere den forstående foretagne analyse og heraf hvordan analysen er udformet.

Analysen i dette projekt har til formål ud fra min videnskabsteoretiske orientering at undersøge min forståelseshorisont, ved nærmere at udfordre min forforståelse og fordomme og dermed opnå ny erkendelse af de unge etniske minoritetsdrenge tanker, følelser og erfaringer. Analysen tager afsæt i tre kvalitative interviews, med unge etniske minoritetsdrenge der bor i Tingbjerg. Analysen vil indeholde resultaterne af de foretagne interviews, ud fra min teoretiske analyseramme der rummer Wacquants teori om territorial stigma og Axel Honneths anerkendelsesteori. Analysen forgår som en vekselvirkning mellem mig som fortolkeren og tre unge etniske drenge udsagn om deres tanker, følelser og erfaringer, som igen virker tilbage til mig som fortolkeren (Højberg, 2009: 320).

Analysen er delt op i tre delanalyser. Hver delanalyse består af underemner som indledningsvis er præsenteret i delanalyserne og er forsynede med en opsummering. Afslutningsvis vil jeg præsentere den endelige konklusion som besvarelse på min problemformulering: *'Hvordan oplever unge etniske minoritetsdrenge, fra en hård ghetto, ghettodiskursen i Danmark, på egen krop og hvad betyder den for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark?'*

Analyse del 1

De unge etniske minoritetsdrenge oplevelser af territorial stigma

Analyse del 1 har til formål at analysere de unges oplevelser af den territorielle stigmatisering på skoleområdet og i mødet med den øvrige befolkning i samfundet. Analyse del 1 er derfor delt op i to for at skabe mere struktur; oplevelser af territorial stigma på skoleområde og oplevelser af territorial stigma i mødet med den øvrige befolkning. Hertil består analyse del 1 af to delopsummeringer, i forbindelse med at den er delt op i to.

Oplevelser af stigma på skoleområdet

Første del af analyse del 1, består af to underemner; *relationen til lærerne på skolen* og *forskelsbehandlet på skoleområdet*. Heraf består første underemne af yderligere tre underemner, der er opstået i forbindelse med min kodning af datamaterialet. Den første del af analyse del 1 har analytisk udspring i den territoriale stigmatisering ud fra *de eksisterende stigmata* de unge etniske minoritetsdrenge har på sig. Det betyder således at analysens omdrejningspunkt tager udgangspunkt i Erving Goffmans teori omkring stigmatisering, som en del af den teorien omkring territorial stigma. Herudover er der analytisk også taget udgangspunkt i begrebet *symbolsk vold*, der er udarbejdet af Pierre Bourdieu, som en del af teorien omkring territorial stigma.

Relationen til lærerne på skolen

Ud fra min forforståelse der bygger på eksisterende forskning der viser, at lærere i skolen pålægger unge etniske minoritetsdrenge et stigma ud fra deres praktiske forståelse af samfundets indretning af ressourcer (en social normalitetsforståelse), spurgte jeg de unge drenge, om de kunne give *en beskrivelse af hvordan deres forhold til lærerne på deres skole er*. Spørgsmålet retter sig mod at indfange de unge drenge oplevelser af stigma på skoleområdet. Jeg havde en forventning om, at spørgsmålet ville bidrage til at kaste lys over den diskrimination ghettodiskursen har medført, i forbindelse med måden de unge etniske minoritetsdrenge bliver mødt på i skoleområdet. Endvidere

havde jeg også en forventning om, at deres oplevelser af stigma ville være indlysende, ved ikke at føle sig retfærdigt behandlet af lærerne. Denne forventning kommer af at eksisterende forskning viser at de unge etniske minoritetsdrengene bliver mødt som socialt udsatte og hertil knyttede adfærdsproblemer, manglende selvkontrol og manglende faglige kompetencer i skolen, samtidig med at de i skolen også bliver omtalt som umulige unger, der er aggressive og uopdragne, hvor fænomenet bliver forklaret med en muslimsk børneopdragelse, til drengenes opvækst i ghettoområder (Harrits & Møller, 2016 & Gilliam, 2015). Mine forventninger til spørgsmålet blev dog delvis indfriet fra informant 3 og informant 1. I nedenstående afsnit analyserer jeg hver informants besvarelse af spørgsmålet af hvordan deres forhold til lærerne på deres skole er.

Stille og roligt

Da jeg i interviewet med informant 3 stiller ham spørgsmålet om hvordan hans forhold til hans lærer på skolen er, får jeg svar der ikke tyder på at han føler sig uretfærdigt behandlet. Det er dog ej heller et svar der har karakter af glæde, gejst og stolthed over det forhold han har til hans lærer. Hans svar bygger ifølge min tolkning på en normativ forståelse. Informant 3 svarer:

”Det meget fint. Stille og roligt”

Citatet *”Det er meget fint, Stille og roligt”* indikerer ifølge min tolkning på en normativ forståelse af hvordan forholdet til ens lærer bør være – hverken godt eller mindre godt. Dét at hans svar ifølge min tolkning bygger på en normativ forståelse af hvordan forholdet til ens lærer bør være betyder, at informant 3 anerkender og accepterer, at han ifølge den eksisterende forskning i skolen bliver mødt som socialt udsat og hertil knyttede adfærdsproblemer, hvor fænomenet bliver forklaret med en muslimsk børneopdragelse, til hans opvækst i ghettoområdet Tingbjerg, fordi det er det ’rigtige’. Dette leder mig til den del i Wacquants teori omkring territorial stigmatisering at beboerne i ghettoområderne har en tendens til at tage omgivelsernes dømmende blikke på sig, ved symbolsk vold, der referer til; *’en form for vold, der udfolder sig på baggrund af at et samspil og en indforståethed hos det individ, der bliver udsat for den’* (Bourdieu & Wacquant, 2009:151). Hertil er det min tolkning at informant 3 har påtaget sig den stigmatisering og derfor også påført den

stigmatisering i hans identitet, hvorfor hans svar bygger på en normativ forståelse af at forholdet til ham og hans lærer er som det bør være.

Det går begge veje

Da jeg spørger informant 1 om at give en beskrivelse af hans forhold til lærerne på hans skole, viser det sig ifølge min tolkning, at informant 1 indikerer, at relationen mellem ham og lærerne på hans skole er præget af forventninger til hinanden om hvordan man bør behandle hinanden. Han siger netop:

“Den er rigtig god ... Ja, de behandler en som man gerne selv vil behandles”.

Citatet viser mig at den måde lærerne behandler informant 1 på, er som måden de selv vil behandles på og omvendt. Derfor rummer dette citat ifølge min tolkning to perspektiver. Det første perspektiv indebærer således den måde lærerne vil behandles på. Og det andet perspektiv indebærer måden han selv vil behandles på.

Jeg vil starte med at analysere det første perspektiv der indebærer måden lærerne vil behandles på. Ud fra informant 1's citat er det min tolkning, at informant 1 gør op med, at hvis han ikke blev retfærdigt behandlet af lærerne på skolen, kan han udløse reaktioner, som lærerne ikke ønsker at være en del af. På den måde tolker jeg citatet også spille op imod et magtperspektiv hvor informant 1, indirekte fremhæver, at han ikke ønsker, at blive trådt over tæerne og at han faktisk også har noget at sige, hvis han blev uretfærdigt behandlet og derfor ønsker lærerne lige så vel ifølge informant 1 at holde relationen i balance.

Som beskrevet i mit teoriafsnit om stigma kan stigma ifølge Goffman skelnes mellem tre forskellige former: *de kropslige, forskellige karaktermæssige fejl, de ”tribuale” slægtsbetingende stigmata*. Ved det andet perspektiv der indebærer måden informant 1 selv vil behandles på, indikerer han således med sit citat om, at der er forventninger til hinanden, at han forsøger at fraskrive sig alle de stigmata der måtte være forbundet til ham, ved at forsøge at gøre sig ’normal’ ved stille sig på lige

fod med lærerne. Det er således min tolkning at informant 1 tydeligt er bevidst omkring de stigmata han står overfor og dermed også hvilke negative forventninger der er til ham. Ved at han forsøger at fraskrive de stigmata der er forbundet til ham, tyder på at han vil løsrive sig ghettodiskursens omtale af de unge drenge værende problemer og en trussel mod samfundet og dermed lærernes negative forventninger til ham, da det ikke er hans overbevisning, at det er hvad han står inde med. Dette leder mig således til den del i mit teorigens afsnit om stigma, om at vi danner os en forforståelse om hvem personen er og hvilke personlige og strukturelle egenskaber personen besidder, baseret på individets udseende, som er den sociale identitet. Den sociale identitet deles op i to - *den tilsyneladende sociale identitet* og *den faktiske sociale identitet*. Den tilsyneladende sociale identitet betegnes som den omverdenen opfatter hos det enkelte individ, mens den faktiske sociale identitet betegner individets reelle identitet – de egenskaber og de værdier individet egentlig besidder. Når et individ pålægger et andet individ en tilsyneladende social identitet er der tale om et stigma, der kan bringe personen i miskredit, som indebærer en uoverensstemmelse mellem den tilsyneladende sociale identitet og den faktiske sociale identitet (Goffman, 1975: 13ff). Informant 1's bevidsthed omkring ghettodiskursens omtale af ham og dem der ligner ham og lærernes negative forventninger til ham, bringer ham således i miskredit, da hans tilsyneladende sociale identitet ifølge ham selv, ikke stemmer overens med hans faktiske sociale identitet. Jeg vil i min nedestående analyse udfolde dette fænomen ud fra teorien om stigma, da informant 2 i hans besvarelse af samme spørgsmål som informant 3 og 1 har fået stillet, tyder på en mere karakteristisk inddragelse af hans oplevelse af stigma på skoleområdet.

For at afrunde informant 1's citat er det min tolkning, at i og med at de unge etniske minoritetsdrenge i de offentlige debatter bliver italesat som *problemer* og *en trussel mod samfundet* ligger der i citatet fra informant 1 en implicit forståelse af, at han kan blive et problem (på skolen) hvis han ikke føler sig retfærdigt behandle. Og fra det andet perspektiv en overbevisning om, at han faktisk ikke er dét problem eller en trussel mod samfundet, som politikerne fremstiller ham at være og derfor ønsker han ikke at blive behandlet af lærerne, som ghettodiskursen omtaler ham for at være. Ved at holde deres relation til hinanden i balance, på trods af informant 1's bevidsthed om ghettodiskursens omtale om ham, giver det således det bedste resultat.

De spiller bare smart

I interviewet med informant 2 fik han ligesom informant 3 og 1 stillet spørgsmålet om han kunne give en beskrivelse af hvordan deres forhold til lærerne på hans skole er. Til forskel fra informant 3 og 1 giver informant 2 en besvarelse hvor hans oplevelser af stigma er indlysende hvor han føler sig uretfærdigt behandlet og dermed oplevet modstand af lærerne på skolen.

Han svarer således:

“Hvis vi havde 4 lærer ik, så var der måske 1, max 2, jeg kunne lide”.

Dette begrundes han med:

“De spiller bare smart”

Interviewer: *“Hvad spiller de smart med?”*

Informant 2: *“Jeg havde det som om de var efter mig, forstår du?”*

I det følgende vil informant 2's citater være delt op i små bid, hvor jeg starter med *“De spiller bare smart”*.

Selve udtrykket *“De spiller bare smart”* er efter min tolkning, at informant 2 sidder inde med en følelse af, at være opstillet i et hierarki hvor lærerne besidder en magt, hvor de bestemmer over deres elever. Herfra er det min tolkning at informant 2 føler sig “lille” når han står over for lærerne, men er desperat efter at fortælle at de ”bare spiller smart”, fordi de kan, hvorimod at han ikke kan ”spille smart” overfor dem, fordi det kommer til at indebærer konsekvenser for ham.

Hernæst kommer citatet *“Jeg havde det som om de var efter mig, forstår du?”*. Dette citat tolker jeg som, at han føler at de er efter ham også hvis han ikke gør noget der betragtes som uhensigtsmæssigt. Citatet udtrykker også at informant 2 oplever en vis form for kontrol fra lærerne, så han ikke forgriber sig på skolen eller nogen af skolens/klassens elever. Informant 2 påtager sig

her en rolle, som offer og bringer lærernes magt, på et niveau han betragter personligt ved decideret at fremhæve, at han følte at det var ham de var efter. Dette personlige niveau kan komme af at informant 2, har sammenlignet sig med de andre klasseelever og ikke følt at han har haft de samme rettigheder som de andre elever. Jeg tolker mig således til at informant 2 føler sig låst fast, ved at han føler sig kontrolleret af lærerne og dermed også føler sig uønsket på skolen eller af lærerne. Når informant 2 siger ”*Jeg havde det som om de var efter mig, forstår du?*”, tilkendegiver han allerede den stigmatisering han står overfor i skolen. Han gør således stigmatiseringen gennemskuelig ved sit citat, ved at indikere en oplevelse af at stå alene og føler sig låst fast og hertil også at han er bragt i miskredit.

Da jeg således i min analyse af informant 3’s citat beskrev at jeg vil udfolde dét om at bringe en person i miskredit er nedenstående en analyse af hvad det betyder for både informant 1 og 2 at de er blevet bragt i miskredit ifølge Goffman.

Ifølge Goffman er virkningen for informant 1 og 2 for at blive bragt i miskredit at deres sociale identitet undergraves. Det får det resultat at informant 1 og 2 afskæres både fra fællessamfundet og sig selv og står alene som miskrediterede personer midt i verden, som nægter at acceptere dem (Goffman 1975: 34). Det betyder endvidere ifølge Goffman at de bliver bevidste om deres mindreværd i samfundet og derved uundgåeligt bliver ofre for en kronisk følelse af dybeste usikkerhed (Goffman 1975: 26). For at komme frem til en fuldendt opsummering om dette er tilfældet for de to ovenstående informanter er jeg nødsaget til at dykke længere ned i deres oplevelser af stigma. Jeg vil derfor i nedenstående analyseafsnit belyse en oplevelse fra informant 2 og informant 3 hvor de har følt sig forskelsbehandlet fra andre elever.

Forskelsbehandlet på skolen

Som beskrevet i mit teoriafsnit om stigma opfattes et individ, der besidder et stigma af de ’normale’ ikke som et rigtigt menneske, men som en trussel. Dette giver anledning til at udøve forskellige former for diskrimination og begrænser dermed den pågældendes udfoldelsesmuligheder. De ’normale’ konstruerer en teori, for at forklare den stigmatiseredes status og overbeviser dem selv om den fare den stigmatiserede udgør (Goffman, 2009: 47).

På det grundlag spurgte jeg informant 2 om han havde oplevet at blive forskelsbehandlet fra andre elever i skolen. Hertil giver informant 2 en uddybende beskrivelse af hvordan en situation har stået til, hvor han har følt sig uretfærdigt behandlet og dertil også hvad han har tænkt om situationen. Han svarer:

“Ja. Engang i Sputnik. Der var en der skubbede til mig. Så du ved, jeg hopper så på ham”

...

“Han var et eller andet afrikaner-jam noget... Du ved han var dansker-agtig, det ikke fordi han var sort. Jeg får ham ned at ligge. I det læreren kommer, så stopper han os ... Jeg tror jeg gav ham en på hovedet eller sådan noget. Også blev vi hevet ind til møde dagen efter. Vi fik begge to skrevet hjem, tror jeg. Jeg ved ikke hvad skete med ham. Så læreren han begynder at råbe og skrig af mig, som om jeg har slået drengen ihjel. Og du ved han gjorde også modstand, han prøvede at slå mig jo”... “Så han står der og råber og skriger af mig. Så siger jeg, det var ham der startede med skubbe. Også står han bare der og råbte”.

Ser vi på citatet i en helhed giver informant 2 en beskrivelse af et slagsmål, hvor det er min tolkning at informant 2 føler, at den pågældende lærer var efter ham, selvom at det var den anden dreng der startede med at skubbe, hvor det førte til et slagsmål.

Ud fra teorien om stigma om at den stigmatiserede opfattes som en trussel, er det min tolkning, at informant 2 i dette tilfælde også er blevet opfattet som en trussel af sin lærer. Det har således givet læreren anledning til udøve diskrimination som har begrænset informants 2 handlerum i form af, at han ikke har haft mulighed for at forsvare sig, da læreren ikke har taget hans ord for gode, men blot ifølge informant 2, skreget og råbt af ham.

Nedenfor citerer jeg fra interviewet med informant 3, hvor han også beskriver en situation, hvor han har følt sig forskelsbehandlet fra en anden elev, da han havde været i folketinget med sin klasse. Informant 3 siger:

”Fordi fx en gang mig og min klasse vi skulle snakke med ham der, Lars Ulykke, eller hvad han nu hedder, så mig jeg spørger ham, jeg skulle snakke med ham ik, så der er en anden

dansker, han siger, Lars må jeg spørger dig om noget. Så siger han 2 sek. Så svarer han på ham den andens spørgsmål. Så mig jeg kigger og tænker han svarer slet ikke på mit spørgsmål”.

Begge mine informanter belyser en forskelsbehandling, fra en anden elev som anskueliggør, at de er blevet diskrimineret, i form af en negativ forskelsbehandling på baggrund af den stigmatisering de er pålagt. Det fører til at de ud fra diskriminationen bliver bevidste om deres mindreværd i samfundet og derved uundgåeligt bliver ofre for en kronisk følelse af dybeste usikkerhed (Goffman 1975: 26).

I analyse del 2, vil jeg således bevæge mig dybere ned i hvad denne diskrimination kan fører til, for de unge etniske minoritetsdreng, som en del af min besvarelse på min problemformulering, ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori.

Delopsummering

Man kan således konkludere ud fra ovenstående at de unge etniske minoritetsdreng oplever stigma på skoleområdet. Ud fra spørgsmålet om hvordan deres forhold til lærerne på skolen er det min konklusion at de unge dreng oplever stigmatiseringen værende en modstand fra lærerne. Den modstand informant 3 oplever er i form af symbolsk vold, hvor han anerkender og accepterer den stigmatisering han står overfor. Informant 1 fremhæver en bevidsthed omkring ghettodiskursens stigmatisering, som han ønsker at løsrive sig fra. Informant 2, beskriver en oplevelse hvor stigmatiseringen udgør, at han føler sig låst fast og uønsket i skolen. Selvom informant 3 og 1 ikke udtrykker deres oplevelser af stigma direkte, er det min overbevisning at informant 2's besvarelser også rummer informant 3 og 1 oplevelser de ikke har udtrykket sig ved. De unge etniske minoritetsdrenge oplevelser af stigma har derfor således medført at de har følt sig forskelsbehandlet fra deres klassekammerater og dermed følt sig diskrimineret og ud fra Goffmans teori om stigma, som en del af teorien om territorial stigma er bevidste om deres mindreværd i samfundet og derved uundgåeligt bliver ofre for en kronisk følelse af dybeste usikkerhed.

Oplevelser af territorial stigma i mødet med den øvrige befolkning

Dette delafsnit har til formål at analysere de unge etniske minoritetsdrenge's oplevelser af territorial stigma i mødet med den øvrige befolkning. Dette delafsnit fra analyse del 1, består af tre underemner; *'Fordomme om hinanden'*, *'Politiker og medier'*, *'Tingbjerg – alle beskytter hinanden'*, der er opstået i forbindelse med kodning af datamaterialet. Delafsnittet har analytisk udspring i teorien omkring den territoriale stigmatisering, der er udarbejdet af Lööc Wacquant.

Fordomme om hinanden

Med udgangspunkt i min forforståelse om at de unge etniske minoritetsdrenge fra en hård ghetto internaliserer den brede befolknings negative forventninger i deres personlighed og adfærd, spurgte jeg i interviewet med informant 1 om hvordan han ville tackle en situation, hvor han var blevet udpeget, til noget han ikke har gjort. Til dette spørgsmål havde jeg en forventning om, at informant 1 ville beskrive sig med en aggressiv indstilling og dermed også en voldsom handling for at blive udpeget, til noget han reelt ikke har gjort. Dette går således i hånd med at de unge drenge bliver omtalt som problemer og en trussel mod samfundet, hvorfor at udvise aggressivitet eller en voldsom handling, således 'er' (ifølge den politiske ghettodiskurs) hvad de unge drenge står inde med. Informant 1 besvarer dette spørgsmål imod mine forventninger, med et citat hvor han gør op med de fordomme der er til ham. Han svarer således:

“Jeg havde sagt til ham: Du skal droppe alle de der fordomme. Så havde jeg sagt til ham: Du skal ikke dømme folk ud fra deres udseende. Hvor de fra, eller .. Du skal først kende til personen. Jeg kan ikke bare gå og sige det er dig der har gjort alt det her, det er dig der et eller andet. Det kan jeg jo ikke. Jeg kan også bare gå hen og sige du er dansker, du er en racist, det kan jeg også godt bare sige. Men det er fordomme. Der er mange danskere, der har fordomme, til indvandrere.”

Ved at han gør op med de fordomme der er til ham, er det således min tolkning ligesom i afsnittet **”det går begge veje”** at informant 1 tydeligt er bevidst om de stigmata han står overfor og dermed også hvilke negative forventninger der er til ham. Hertil er det yderligere ligesom i afsnittet **”det går begge veje”** hans mål at løsrive og fraskrive sig fra ghettodiskursens omtale af de unge drenge

værende problemer og en trussel mod samfundet. I citatet ovenfor opstiller informant 1 den uoverensstemmelse der er mellem den tilsyneladende sociale identitet og den faktiske sociale identitet. Det gør han ved at sige: *“Du skal ikke dømme folk ud fra deres udseende, hvor de er fra, eller. Du skal først kende til personen”*. På den ene side har vi hans faktiske sociale identitet og på den anden side har vi den tilsyneladende identitet, som er den hvor folk dømmer ham ud fra - hans udseende, eller hvor han er fra. Det betyder som tidligere nævnt at informant 1 oplever fordomme som bringer ham i miskredit og dermed føler sig uønsket i forbindelse med de fordomme der er om ham. I citatet ligger han implicit også en negativ forventning til hans egen udseende, som det der ifølge Goffman er blevet kategoriseret *“unormalt”* i samfundet, ved at han selv gør op med en forventning om, at der er fordomme om ham, ud fra hvordan han ser ud og indikerer hermed også at grunden til at han er blevet påpeget til at gøre noget han ikke har gjort, skyldes netop hans udseende. Ved at han fremhæver at folk ikke skal dømmes for *“hvor han er fra”*, kan både ses ud fra de *“tribuale”* slægtsbetingende stigmata såsom *race, nation og religion*; men også ud fra variablen *“sted”* ved territorial stigma, som en af de stigmaformer, der kan gøre individet uønsket. *“Sted”* kan ifølge Wacquant *“overføres gennem slægtskaber”* og indebærer ligesom de andre stigmata som Goffman opstiller dilemmaer med at håndtere identitetsdannelse og sociale relationer (Wacquant, 2013: 241ff). Min tolkning af *“hvor han er fra”* kan derfor både være hvilket land man oprindeligt er fra, hvilken religion man følger eller hvilken by og nærmere hvad ens adresse er. Det helt særlige ved at han nævner at han ikke vil dømmes ud fra *hvor han er fra* er hans bevidsthed omkring, at den brede befolkning dømmer ud fra hvor man er fra, om enten det er oprindelsesland, religion, by eller adresse.

Ved den sidste del af hans citat fremlægger informant 1 en danskers formodede fordomme om ham. Dette indikere også en bevidsthed om at offentligheden deler og udbreder en fordomsfuld opfattelse af både hans udseende og *sted*. Sætningen *“.. Der er mange danskere, der har fordomme, til indvandrere”* som en del af det sidste ved informant 1's citat viser mig at han også har fordomme til danskere ligeså vel som de har om ham. Dette kan komme af den ghettodiskurs der hersker, hvor medierne fremhæver politikernes skarpe formuleringer, der bliver postet overalt, i aviser og sociale medier og dermed ser informant 1 danskere som mennesker der har et snævert syn på andre end dem der er danske. Dette kan betyde, til forskel fra min for forståelse, om at de unge etniske minoritetsdrengene fra en hård ghetto, internaliserer befolkningen negative forventninger på sig, som en selvopfyldende profeti, at de i virkeligheden vælger at tage afstand fra den øvrige befolkning,

fordi de netop også har negative forventninger om dem, ved at de ser dem som snæversynede. Han kommer også med citatet *“Jeg kan også bare gå hen og sige du er dansker, du er en racist, det kan jeg også godt bare sige.”* Jeg tolker dette citat værende et udbrud af at han ikke selv er snæversynet, som hele den danske befolkning. Det er min tolkning at det er et opråb om, at han faktisk er lige så “normal” som alle andre borgere, på trods af at han ser lidt anderledes ud og bor i ghettoområdet Tingbjerg.

Politiker og medier

Herefter spørger jeg informant 1 om hvad han tror at den danske befolkning tænker om ham, når de får at vide at han bor i Tingbjerg. Med dette spørgsmål havde jeg en forventning om at udfolde min informants tanker om hvordan det er at bo i et territorielt stigmatiserede område som Tingbjerg og hvad det gør ved ham. Han svarer:

“Han er kriminel. Han bor i et ghettoområde. Alt det de læser i medierne. De tænker åh, han er farlig. Han slår. Men det er jo slet ikke sådan at det er.”

Ligesom de andre citater fra informant 1 tyder dette citat også på at han er bevidst om at den danske befolkning deler en udpræget og generel forestilling om, hvordan man er, når man bor i et ghettoområde. I teoriens snit om territorial stigma, har jeg beskrevet hvordan territorial stigma kan op- eller nedtones, eller helt ophøre. Det handler om hvorvidt offentligheden deler og udbreder en fordomsfuld opfattelse om ‘stedet’. Herudover mener Wacquant i sin teori om territorial stigma, at beboerne vil have en tendens til at tage omgivelsernes dømmende blikke på sig. Det betyder ifølge Wacquant at mine informanter skulle have en tavs skyld- eller skamfølelse og ubevidst distancere sig fra Tingbjerg for at undgå at det territoriale stigma smitter af på deres sociale identitet. Men dette er dog ikke tilfældet. Da jeg videre i interviewet med Informant 1 spørger ham om, han kan beskrive hvordan det føles at få vide at man bor i et *ghettoområde*, starter han med at sige; at Tingbjerg ikke er et ghettoområde, selvom politikerne bliver ved med at fremlægge sådan. Jeg havde en forventning om at komme langt ind i hans følelser og tanker omkring det at få vide at man bor i en ghetto. Informant 1 understreger at Tingbjerg ikke er et farligt område og det kan man kun opleve hvis man vælger at komme forbi og snakker med få beboer og derfra finde ud af, at det

faktisk ikke er farligt, som politikerne gør det til. Ud fra svaret fra informant 1, er der intet der tyder på at han undskylder sig at bo i et ghettoområde, han siger netop:

”Øhm, folk de .. De beskriver tingbjerg som en ghetto. Det er det slet ikke.”

Interviewer: *”Hvorfor er det ikke det?”*

”Hvis man virkelig kommer en dag, snakker med folk, sætter sig lidt ind, i stedet for bare direkte ... gå og snakke med 2-3 personer og gå ud igen, wow, tænke det er farligt? Nej slet ikke. Det er ikke sådan det er.”

Han understreger at Tingbjerg ikke er et ghettoområde og slår fast ved at det ikke er et farligt område. Jeg tolker hans svar værende trofast med at bo i tingbjerg og derfor kæmper med at bevise at det ikke er et farligt sted, som politikerne, de offentlige myndigheder og de sociale medier omtaler det at være.

Da informant 2 får samme spørgsmål om, han kan beskrive hvordan det føles at få vide at man bor i et *ghettoområde*, udviser han oplevelser af udfordringer ved at udtrykke at politiker og medier ikke ved meget om hvordan det er at bo i Tingbjerg, men blot udstråler at de gør. Han siger således:

“Nøj, det er bare irriterende, forstår du. De (politiker og medier) ved ikke en skid, så står de der og spiller som om at de ved noget. Og de ved ikke engang hvad der sker.”

Ligesom informant 1 er informant 2 også dybt uenig i hvad vi hører fra politiker og medier.

Informant 1 siger efterfølgende også:

“Jeg bliver irriteret. På grund af Tingbjerg, jeg synes det er et meget dejligt sted, meget dejlige mennesker og alle kender hinanden, alle beskytter hinanden, det er dejligt. Lige så snart du går ud af din dør .. når du møder en, så snakker i. Sådan noget, det gør en i godt humør. Det kan jeg godt lide.” ... “ Altså ghetto, det er jo ikke noget godt. Det er ligesom at være racist for

eksempel. Der er mange indvandrere, der skal vi lave til en ghetto. Fx. her forleden der læste jeg også at ghettområder skal have ekstra straf. Jeg synes ikke, jeg synes slet ikke det er fair.”

Ud fra ovenstående citat, er det min tolkning at informant 1 oplever udfordringer ved at bo i Tingbjerg. Ikke i form af at omgivelsernes blikke smitter af på hans sociale identitet, men i form af hele tiden at skulle slå fast at det ikke er som man læser i medierne. Jeg vil senere i min analyse (i hvad det betyder for deres selvforhold) udfolde den første sætning i informant 1's citat: "*Jeg bliver irriteret*" og informant 2's første sætning "*Nøj, det er bare irriterende*" der er særlige interessante at tage hånd om, fordi min tolkning af deres citater ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori indikerer en krænkelse de oplever og belyser heraf de unges selvhold.

Tingbjerg – alle beskytter hinanden

I dette afsnit benytter jeg mig af det sidste foregående citat fra informant 1.

Ser vi således på resten af citatet fra informant 1 er der ingen tvivl om, at han synes at Tingbjerg er et dejligt sted at bo. Han belyser at Tingbjerg er et dejligt sted at bo ved at beskrive det med "*dejlige mennesker*" "*alle kender hinanden*" og "*alle beskytter hinanden*". Ifølge informant 1 er det noget der gør ham i godt humør. Til gengæld beskriver han i citatet, at han slet ikke synes at det er fair, at ghettområder skal have ekstra straf, som en del af den nyeste ghettoudspil. Informant 1 opstiller således ud fra Wacquants teori om territorial stigmatisering, den effekt der er ved det politiske niveau, ved territorial stigmatisering, om når offentligheden først har dømt et område "lovløs zone" uden for den almindelige norm er det let for myndighederne at berettige særlige midler, der afviger både fra lov og sædvane, som informant 1 absolut ikke synes er fair. Som beskrevet i mit teoriafsnit får dette den virkning at destabilisere og yderligere marginaliserer beboerne; og yderligere at usynliggøre eller fordrive dem fra de "fordømte områder" (Wacquant, 2013: 243f & Jensen, 2012: 33). Dette er dog ikke hvad mine informanternes udsagn indikerer. Alle mine informanternes udsagn indikere at stedbemittelse der har den virkning at destabilisere og yderligere marginaliserer beboerne; og yderligere at usynliggøre eller fordrive dem fra de "fordømte områder" ikke er til stede. Deres udsagn henviser således til et meget tæt bånd til Tingbjerg og herudover også en stolthed over området. Dette kommer til udtryk da jeg i interviewet med informant 2 og 3 spørger dem om at beskrive Tingbjerg. Med dette spørgsmål havde jeg en forventning om at udfolde deres

egne tanker omkring Tingbjerg og ikke hvad det territorielt er stigmatiseret som. Jeg får disse besvarelser:

Informant 2: *“Virkelig virkelig virkelig virkelig virkelig virkelig godt.*

Alle kender alle. Det er min by. Jeg kan gøre lige hvad der passer mig. Ej, du ved det. Du skal tænke på, hvis du har boet her hele dit liv, du kender alle, de kender dig. Jeg skal bo her indtil jeg dør”.

Informant 3: *“Jeg synes det er meget fint at bo i Tingbjerg og jeg er også glad for det. Hvis jeg fik muligheden for at flytte til Hellerup, så havde jeg ikke gjort det.”*

Herudover spurgte jeg dem alle tre om at om hvordan de vil beskrive deres forhold til Tingbjerg. Ifølge Wacquants teori om territorial stigmatisering opbygger beboerne et distanceforhold til 'det fordømte' område, ved at skjule sin adresse og føle sig tvunget til at undskylde, at bo et berygtet sted, for at undgå at det territorielle stigma smitter af på ens sociale identitet og misfarver ens selvbillede. De besvarelser der gør sig gældende for mine informanter er dog det modsatte af hvad Wacquant har opstillet. Mine informanter beskriver deres forhold til Tingbjerg godt og beskriver endvidere også byen også som en værdig by, hvor besvarelser som disse gør sig gældende:

Informant 1: *“Mit forhold til tingbjerg det er meget godt. Jeg elsker Tingbjerg. Jeg kan godt bare lide at bo her. Hver morgen jeg tænker ny dag, dejligt, altså menneskerne, stedet, ja.”*

Informant 2: *“Som, en elskede by. Menneskene. Men selve byen, jeg har det som om man kan give sit eget liv.”*

Informant 3: *“Tingbjerg. Der hvor jeg er blevet født og opvokset. Vi, alle mennesker kender hinanden. Der er ikke så meget ballade herude, selvom man hører meget i medierne.”*

Det der går igen, ved deres besvarelser er således at de alle tre nævner personerne i området, som gør Tingbjerg et dejligt sted at bo. Udtryk som: *“Jeg skal bo her til jeg dør”* og *“Hvis jeg fik muligheden for at flytte til Hellerup, så havde jeg ikke gjort det”*, er med til at give mig tydeligt blik i, at de føler en form for loyalitet til området. Loyalitet er et tilhørsforhold og henviser til at være tro

mod eller dedikeret til noget, som i dette tilfælde er Tingbjerg (Goli & Rezaei, 2016: 74f). Herudover er det endvidere min opfattelse at de føler at de har ansvar for at beskytte området. Da jeg løbende i mine interviews fik et indtryk af at de unge drenge havde et meget stærkt tilhørsforhold til Tingbjerg, spurgte jeg dem om hvad der ville ske hvis såkaldte 'fremmede' (dem der ikke bor i Tingbjerg) kommer til Tingbjerg, som en del af det semistrukturerede interview der muliggør at følge op på andre opståede temaer. Jeg havde en forventning om, at spørgsmålet ville bidrage til kriminalitetsprægede besvarelser, som en del af min forforståelse om de reagerer med en modkultur bestående af kriminalitet overfor den øvrige befolkning. Hertil svarer de alle tre ensartet, at de vil tage over til personen, for at høre hvad det vil. Udover det svarer informant 3 også:

“Så skal han vise visum”.

Som svar på den stigmatisering de føler fra politikere og medier, kan dette være en måde at beskytte sig selv på, ved at have kontrol over området, ved at finde ud af hvem der kommer ind og ud af Tingbjerg. Blandt andet siger informant 2 også at Tingbjerg er et lukket område, hvor der kun er en vej ind og en vej ud. Hertil spørger jeg ham om han føler at det er et samfund for sig selv, hvortil han svarer:

”Jahh. Ligesom i Frankrig, en vej ind, en vej ud. Du ved hvis der kommer nogen og hopper ud af en bimmer cabriolet og folk aldrig har set dem, så kan jeg love dig for at der bliver taget meget hurtigt fat i dem.”

Dette perspektiv gør det yderligere relevant, da han sammenligner Tingbjerg med et helt land og et samfund for sig selv. Dette leder mig til at de unges drenge oplever territorialt stigma således har ført til, at de befinder sig i et mindre samfund, også kaldt 'parallelsamfund', hvor de fysisk og mentalt er isoleret i området, som de føler sig knyttet til.

Delopssummering

Man kan således konkludere, at de unge etniske minoritetsdrenge oplever Tingbjerg territorielt stigmatiserende. Drengene er meget bevidste om hvordan politikere og medier omtaler Tingbjerg og

i forbindelse hertil - de unge etniske minoritetsdrengene. Hertil oplever de unge drenge udfordringer ved at bo en hård ghetto, som Tingbjerg. Deres udfordringer bunder ikke i en tavs skyld- eller skamfølelse som får beboerne ubevidst til, at distancere sig fra det sted de bor for at undgå at det territorielle stigma smitter af på det deres sociale identitet eller på baggrund af at Tingbjerg er dømt ”lovløs zone”, der får beboerne til at blive marginaliseret og usynliggøre eller fordrive dem fra de Tingbjerg. De unge drenge oplever udfordringer ved hele tiden at skulle forsøge at modbevise at Tingbjerg ikke står inde med det som politiker og medier pålægger området. Herudover har den territorielle stigmatisering medført at unge etniske minoritetsdrengene lige så vel, som den øvrige befolkning stigmatiserer dem, stigmatiserer de den øvrige befolkning tilbage, ved at se dem som snæversynede og dermed ’unormale’ i Goffmans forstand. Dette har i sidste ende medført at de unge drenge har fået et tættere bånd til hinanden og Tingbjerg.

Analyse del 2

De unge etniske minoritetsdrenge oplevelse af selvforhold

Analyse del 2 har til formål at analysere de unge etniske minoritetsdrenges selvforhold. Analyse del 2 består af seks underemner, som er opstået i forbindelse med min kodning af datamaterialet. De seks underemner har fået overskrifterne: *’Jeg bliver irriteret’*, *’Små fællesskaber’*, *’Jeg havde det som om at de var efter mig’*, *’Dansk pas gør mig integreret’*, *’Danmark for danskere’* og *’Høje ambitioner for fremtiden’*. Hvert underemne har analytisk udspring i Axel Honneths anerkendelsesteori.

Jeg bliver irriteret

Som beskrevet i mit teoriafsnit svarer de til de tre former for anerkendelse til tre former for disrespekt, som truer med at nedbryde et individs personlige identitet eller positive forhold til sig selv. Til hver af de tre anerkendelsesformer knytter sig muligheden for forskellige former for krænkelse, som viser sig igennem negative moralske oplevelser hos den unge. Som beskrevet i analyse del 1 vil jeg, til at starte med udfolde informant 1 og 2’s sætninger om at de føler sig irriterede, da jeg spørger dem om hvordan det føles at få at vide at de bor i en ghetto.

Ifølge Axel Honneths anerkendelsesteori består en af formerne for disrespekt, det at blive stigmatiseret. Disrespekten består her i at nogle livsformer nedværdiges og tilskrives en lavere social status i stedet for at anerkendes som mulige og acceptable livsformer. Disrespekten nedbryder individets selvværd, ved at frakende individets egen livsform en positiv værdi. Symptomer der følger denne form for disrespekt, er typisk skam, harme og vrede og hertil også irritation.

Dét at både informant 1 og 2 føler sig irriteret over at få at vide at de bor i et ghettoområde er ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori, en af de symptomer der følger i form af at blive stigmatiseret. Det er en krænkelse der ifølge Axel Honneth kan medføre at nedbryde deres selvværd. Dette hænger således også sammen med at den solidariske anerkendelse er skuffet. Den solidariske sfære, angår som beskrevet i mit teoriafsnit social værdsættelse, hvor mennesket stræber efter individuel prestige og anerkendelse af egenskaber som vi ikke deler med andre. Den enkelte bliver anerkendt som en person, der besidder evner af grundlæggende værdi for et konkret fællesskab.

Dykker jeg længere ned i den solidariske anerkendelsessfære der angår social værdsættelse hvor mennesket stræber efter individuel prestige og anerkendelse af egenskaber, som vi ikke deler med andre fortæller informant 2, at han er blevet smidt af ud af den forrige folkeskole på baggrund af at han lavede ballade. Hertil spørger jeg ham om hvorfor han lavede ballade, hvortil han svarer:

“Jeg ved det ikke, jeg tror vi var bare 4-5 stykker, der bare kedede os” ... “Vi tog bare ud og lavede lidt ballade, kom op og slås med enhver klasse”

Når informant 2, udtrykker sig med at *de bare kedede sig*, kan det være en form styrke de i deres gruppe, på 4-5 stykker, skulle vise overfor hinanden. Dette leder mig således igen til den solidariske sfære, der angår social værdsættelse. Min tolkning af informant 2's citat om, at de var en lille gruppe, der bare kedede sig og derfor lavede lidt ballade ved at komme op og slås med andre, er ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori at de i den gruppe på 4-5 stykker, stræber efter individuel prestige overfor hinanden. Når de ikke har kunne få det i fællesskab med de andre elever fra deres klasse, har de oprettet denne mindre gruppe, for hver især at vise hvilke 'seje' egenskaber de besidder. Da det måske heller ikke har været muligt fagligt, ud fra den eksisterende forskning der

viser at lærerne har negative faglige forventninger til dem, er denne gruppe der hvor de søger anerkendelse fra hinanden, med i stedet for faglighed at brillere med vold mod andre skolekammerater.

Når både informant 1 og 2 beskriver at de føler sig irriteret over at få at vide at de bor i et ghettoområde og informant 2 således fortæller at han har lavet ballade på skolen, hvor de har udviklet en lille gruppe bestående af 4-5 stykker, er det således min tolkning at det er en måde at de etniske minoritetsdrengene søger social værdsættelse på, ved at danne mindre grupperinger, vise deres værd i den gruppering og dermed udvikle selvværd. Dette går således i hånd med i min forforståelse om at de danner grupperinger der reagere med en modkultur bestående af vold, fordi de føler sig låst fast og uden for samfundet og skoleområdet også.

Jeg havde det som om at de var efter mig

Som beskrevet i analyse del 1 møder drengene således modstand i skolen ved ikke at føle sig retfærdigt behandlet af lærerne på skolen og dermed følt sig diskrimineret. Set ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori fører det til en form for disrespekt der har karakter af et retstab, som påvirker individernes sociale integration og borgeren mister sin status som en værdig og ligeberettiget partner, der har mulighed for at tage moralsk stilling og deltage i offentlige beslutningsprocesser. Retstabet bryder ifølge Axel Honneths anerkendelsesteori individets selvrespekt. Særligt informant 2 fremhæver, at han havde det som om at lærerne var efter ham. Det betyder ifølge Axel Honneth, at det kan det have ført til en krænkelse og dermed påvirket hans sociale integration og nedbrudt hans selvrespekt (Høilund & Juul, 2015, 27). Hvis en person ikke har respekt for sig selv, kan det betyde at man ikke har nogle grænser for sig selv. Det kan ifølge min tolkning for de unge etniske minoritetsdrengene føre til, at de til enhver tid kan overskride loven og normer i samfundet, fordi deres grænser ikke har en ende. Da jeg i interviewet gentager hans svar om at han følte at lærerne var efter ham, svarer han med citatet:

“Ja, jeg kan heller ikke helt huske det, det er 100 år siden.”

Jeg tolker Informant 2's svar som nedbrydende, hvor han lukker af for emnet. Dette kan netop være på baggrund af at han føler sig ydmyget og ikke har lyst til at dele mere fra den erfaringsverden, på

skolen, om at lærerne var efter ham. Axel Honneth peger desuden også på at hvis et individ mangler at opfylde en af de anerkendelsesformer kan det fører til en krænkelse af individet, hvor anerkendelsen bliver til ydmygelse og nedværdigelse. Dette viser sig således ud fra min tolkning af informant 2 citater at gøre sig gældende.

Dansk pas gør mig integreret

Da diskriminationen på skolen fører til formen for disrepekt der har karakter af retstab, som påvirker individernes sociale integration og borgeren hertil mister sin status som værdig, spurgte jeg endvidere informant 1 og 2 i interviewene om de føler sig integreret i Danmark. Jeg havde en forventning om ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori at de unge drenge ville komme med besvarelser hvor deres status som mindreværdige blev synliggjort. Det bemærkelsesværdige ved deres besvarelser er at de begge svarer at de har det danske pas, hvorfor de føler sig integreret i Danmark, og dermed også ser sig selv som ligeberettigede borger i samfundet.

Til spørgsmålet svarer informant 2 nemlig:

“Ja, jeg har dansk pas.”

Hertil spørger jeg ham:

“Er det det danske pas, der gør det?”

Hvortil han svarer:

“Nej, jeg synes også jeg er meget velfungerende. Og god til at formulere mig, stort ordforråd. Jeg synes, i kan sgu ikke bede om mere. Og jeg går i skole wallah, hvad mere vil i have”.

Informant 2 beskriver i dette citat, at han synes at han er meget velfungerende, da han er god til formulere sig og har et stort forråd og oven i købet også går i skole. Når informant 2 således siger *“i kan sgu ikke bede om mere”* og *“hvad mere vil i have”* er det min tolkning, at han står inde med en følelse af, at hans status som værdig og ligeberettiget borger der har mulighed for at tage moralsk

stilling og deltage i offentlige beslutningsprocesser alligevel er svækket, på baggrund af at han føler at han ikke kan leve op til samfundets forventninger. Dette belyser således også, at han er bevidst om sin status som mindreværdig i samfundet, da han ifølge ham selv har det der skal til, for at være integreret i Danmark, men alligevel ikke bliver anerkendt nok, for de egenskaber han besidder. Dette leder mig således tilbage til den solidariske sfære, da jeg fortolker hans citat værende en følelse af at føle sig presset til at opnå social værdsættelse i samfundet. Herudover kan den manglende solidariske anerkendelse vise sig i citaterne *“i kan sgu ikke bede om mer”* og *“hvad mere vil i have”*, da de kan rumme en følelse af både skyld og skam hvor han føler at han ikke har nogle tydelige mål, for at blive anerkendt som den samfundsborger han er.

Da informant 1 får spørgsmålet om han føler sig integreret i Danmark svarer han:

”Ja .. På grund af jeg føler ikke, at andre har mere rettigheder til at være her, end jeg har. Okay. De har dansk pas. Jeg har dansk pas. Jeg er et menneske, de er et menneske”.

I citatet ovenover giver informant 1 udtryk for det fundamentale, som det at være menneske, for at være ligeberettiget med andre borgere. Herudover er det min tolkning at informant 1 indirekte stiller spørgsmålet om, hvorfor skulle han ikke skulle have de samme rettigheder som andre i landet, når han besidder det alle andre gør. Spørgsmålet er ifølge min tolkning med en undrende fremtoning, om ligesom informant 2, at de har dansk pas og besidder det man skal have for at være ”normal” og alligevel er det ikke godt nok. Dette leder mig igen til den solidariske sfære, da jeg fortolker hans citat værende en følelse af, at føle sig presset til at opnå social værdsættelse i samfundet.

Som beskrevet tidligere er det bemærkelsesværdigt at både informant 1 og 2 gør op med at de har dansk pas, hvorfor de på det grundlag føler sig ligeberettigede samfundsborger og dermed føler sig integreret i landet. Det er min tolkning at de fremhæver at systemet anerkender dem som danske statsborgere, hvorfor de også forsøger at mase sig ind i den danske befolkning, som de bliver stigmatiseret af ved at nævne at de har dansk pas, og derfor også ligeberettigede samfundsborgere.

Danmark for danskere

I interviewet med informant 2, ligger han ikke skjul på at han har et indtryk af at danskere har førsteret når det kommer til kommunale sager, da deres ord ifølge informant 2 bliver taget mere seriøse, mens 'perkere' bliver taget mere seriøse hvad angår slagsmål. Jeg spørger ham i interviewet; hvis han skulle op til kommunen og have ordnet noget, om han så troede at hans sag ville blive taget mere i betragtning eller en danskers ville eller om det ville være lagt op til kø-nummeret. Informant 2 svarer:

"Jeg tror en danskers. Det er bare det indtryk jeg har."

Interviewer: *Hvem har givet dig det indtryk?*

Informant 2: *"Danmark."*

Interviewer: *På hvilket grundlag?*

Informant 2: Fordi det hedder DAN MARK, danskere, Danmark... Men jeg tror fx hvis det har været to dansker der har været op og slås og hvis det har været to perkere der har været op og slås, så tror jeg at det med perkerne bliver taget meget mere seriøst.

Interviewer: *Hvorfor tror du det?*

Informant 2: Jeg ved det ikke wallah, det tror jeg bare, det er bare det indtryk jeg har.

Som beskrevet ovenover ligger informant 2 ikke skjul på, at han har et indtryk af at danskere har førsteret når det kommer til kommunale sager. Hans begrundelse for hvorfor han tror det ligger i, at landet hedder Danmark, hvorfor danskere har førsteret. Med dette er det min tolkning at informant 2 udtrykker en følelse af 'os' og 'dem', som kan få de unge til at lukke sig om sig selv, da Danmark, i forbindelse med ghettodiskursen har fået dem til at føle sig mindreværdige end danskere i landet. Han udtrykker således også at føle sig diskrimineret i Danmark, på baggrund af at han ikke er dansker. Det betyder i forbindelse med Axel Honneths anerkendelsesteori at det fører til en form for disrespekt der har karakter af et retstab. Det betyder at individet mister selvrespekt, hvorfor

informant 2 kan være der hvor følelsen af selvrespekt er svækket, da han oplever diskrimination i landet.

Høje ambitioner for fremtiden

Ser vi på den første form for anerkendelse, der angår de menneskelige primærrelationer som venskabsforhold og relationen mellem forældre og børn knytter den sig til disrespekten; *kropslige krænkelse*r. Der er her tale om den mest elementære form for disrespekt, der forvolder skade på den fysiske integritet og den grundlæggende selvtillid (Høilund & Juul, 2015: 27). Som beskrevet i afsnittet *afgrænsning* opfattes ungdommen som en livsfase hvor man ruster sig til at blive voksen. Ungdommen præges af mange valg man står overfor, som sætter scenen for den enkeltes tilværelse og selvforståelse. Det er herudover også en vigtig tid for identitetsdannelsen der er med til at definere hvem man er og gerne vil være som et ungt menneske. Ser vi på citaterne fra mine informanter, er troen på deres eget værd og evne til at mestre omverdenens krav meget høj. Der er ingen tvivl om at mine informanter ikke tvivler på deres vurdering af deres kompetencer og egne evner. Deres visioner og forestillinger for deres fremtidige uddannelsesgang er ambitiøse mål der kræver selvtillid, på troen på egen værd og kompetencer.

Når jeg spørger informant 1, om hvad han skal efter 9. klasse svarer han:

Informant 1: “ ... *Ingeniør.*”

Jeg spørger informant 3 om hvor han ser sig selv om 10 år, hvortil han svarer:

”*Om 10 år? Så er jeg advokat.*”

Ser vi på informanternes besvarelser om hvad de har af planer, mål og drømme for fremtiden ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori er det min tolkning at den mest elementære form for disrespekt, ikke har vist sig i informanternes liv, da de tør sige højt, hvad de har af forestillinger og dermed har et højt selvtillid. Det er min tolkning at det er drømme og ønsker, der opleves adgangsgivende til både værdighed og identitet. Ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori om at den mest elementære form for disrespekt ikke har vist sig i informanternes liv kan ses i lyset af at alle informanter

beskriver deres forhold til familien værende godt. Som en del af Axel Honneths anerkendelse teori, ville jeg undersøge de unges selvforhold, i forbindelse med at komme rundt om de tre anerkendelsesformer Honneth sætter op, for at opnå et godt liv. Hertil spurgte jeg derfor alle tre informanter, hvordan deres forhold til familien er, hvor til de svarer:

Informant 1: *"Den er meget god"*.

Informant 2: *"Godt, så vidt jeg ved"*.

Informant 3: *"Det jo meget fint"*.

Ud over at de udtrykker, at de har et godt forhold til deres familie kan det tætte bånd til hinanden i Tingbjerg også have en betydning, da de som tidligere beskrevet går meget op i deres venskaber i Tingbjerg. Blandt andet omtaler informant 3 sine venner som familie, da jeg spørger ham om hvordan hans forhold til sine venner er.

"Vi er ligesom ... Det er ligesom min familie."

Set ud fra en anerkendende vinkel er det også min tolkning at informanternes ambitiøse forestillinger omkring uddannelse læner sig op ad identitetsvalg der afspejler det "normale" i samfundet, for at tydeliggøre at de ikke er forskellige fra de andre unge danske samfundsborgere. Med deres ambitiøse forestillinger er det således også min tolkning at deres forestillinger er baseret på at blive samfundsmæssigt anerkendt.

Opsummering

Ud fra ovenstående er det min konklusion, at de unge etniske minoritetsdrengene oplever udfordringer i forhold til at have et positivt forhold til sig selv og dermed også at opnå en sund identitetsdannelse. Det står således tydeligt for mig at de unge etniske minoritetsdrenges oplevelser af territorial stigma og dermed krænkelseserfaringer i form af at blive diskrimineret og forskelsbehandlet ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori har svækket de unge drenges selvværd og selvrespekt. Manglende anerkendelse i den solidariske sfære fra lærerne, som ud fra Honneths

anerkendelsesteori svarer til krænkelserfaringen nedværdigelse af livsformer, har medført at unge etniske minoritetsdrenge søger solidarisk anerkendelse ved at oprette mindre grupperinger og brillere med vold. Endvidere fører manglende anerkendelse i den retlige sfære som svarer til krænkelserfaringen nægtelse af rettigheder, at de unge etniske minoritetsdrenge ikke har nogle grænser for sig selv og dermed overskrider normer i samfundet og loven. Krænkelserfaringerne de unge drenge beskriver udtrykker også følelser af at være mindreværdige i samfundet og føler af den grund skyld og skam. Men når jeg således i analysen belyser at de unge etniske minoritetsdrenge har høje ambitioner for fremtiden, betyder det ud fra Honneths anerkendelsesteori at krænkelserfaringen kropslige krænkelser ikke har været til stede, hvor anerkendelsen der omhandler den private sfære synes at være indfriet og dermed har de unge højt selvtillid. De høje ambitioner for fremtiden konkluderes desuden at være adgangsgivende for at blive samfundsmæssigt anerkendt og dermed opnå værdighed og en sund identitetsdannelse.

Analyse del 3

De unge etniske minoritetsdrenge oplevelse af tilhørsforhold til Danmark

Tredje del af analysen har til formål at analysere de unges tilhørsforhold til Danmark. For at skabe struktur ved denne del, har jeg ligesom i analyse del 1 valgt at dele analyse del 3 i to delanalyser, ved først analyserer forholdet til danskerne og dernæst Danmark. Hver delanalyse har analytisk udspring i Axel Honneths anerkendelsesteori. Analyse del 3 består af én opsummering.

Forholdet til danskerne

For at komme ind i de unge drenge erfaringsverden om hvordan forholdet deres forhold til danskerne i landet er, spurgte jeg dem om hvilket land størstedelen af deres venner oprindeligt kommer fra. Deres besvarelser gav mig hertil en indsigt i at unge etniske minoritetsdrenge vælger at distancerer sig danske fællesskaber. Nogle bevidst og andre ubevidst. Blandt andet fortæller informant 1 i interviewet at hans venner er somaliere, albanere, arabere, pakistanere og afrikaner. Da jeg hertil spørger om han har nogle danske venner, er det min tolkning at han underskylder sig

med at der ikke bor nogle danskere i Tingbjerg, hvorfor han ikke har nogle danske venner. Informant 1 siger:

“Der bor ikke rigtig danskere i Tingbjerg”

Som et svar på hvorfor informant 1 undskylder sig med at der ikke bor nogle danskere i Tingbjerg, hvorfor han ikke har nogle danske venner, kan efter min tolkning også være kritik til systemet om at sætte etniske minoriteter i ét område. Dette har således medført at dem der bor i Tingbjerg har en anden etnisk minoritetsbaggrund, hvorfor de omgås hinanden. Videre i interviewet med informant 1 spørger jeg ham om han har nogle danske venner på skolen, hvorefter han svarer at det har han, men lægger tryk på at det kun er på skolen. Interviewet foregik således:

Interviewer: *“Hvad med på din skole, er du sammen med danskere der?”*

informant 1: *“Jo, der har jeg danske venner. Det er kun på skolen”*

Informant 1 fortæller at han kun har danske venner på skolen, som giver grundlag for fortolkning til at han omgås danske unge, hvor han føler sig ‘nødsaget’ til det. Dette bidrager til en yderligere fortolkning af at informant 1 ikke ønsker at tage del i fællesskaber hvor danske unge indgår.

Udover informant 1, så fortæller informant 2 også at han ikke har nogle danske venner. Informant 2 siger:

“Du ved, nogle er arabere, nogle er tyrkere, så er der nogle somaliere”... “Du ved, jeg har ikke nogle danske venner .. Jeg ved det ikke.. Jeg har faktisk ikke nogle danske venner.”

I modsætning til informant 1 er det min tolkning, at informant 2, lige har reflekteret over at han ikke har nogle danske venner. Det er således min tolkning at informant 2 ubevidst har distanceret fra danske unge.

Ud fra at både informant 1 og 2 giver udtryk for, at de ikke har nogle danske venner, er det min endvidere min tolkning, at de i særdeleshed bliver tiltrukket af fællesskaber der ligner dem. Dette

kan skyldes at de unge etniske minoritetsdrengene er blevet skubbet væk, af den danske befolkning og lærerne på skolen, på baggrund af den danske ghettodiskurs og dermed har de fået en opfattelse af at danskere er snæversynet og ser ned på dem ud fra deres territorielle stigmaoplevelser. Derfor kan de etniske minoritetsdrengene endvidere nægte, at indgå i danske fællesskaber fordi det kan betyde, at de derved identificerer sig med danskere. Det er således min tolkning at de unge vil opretholde deres opfattelse af deres egen baggrund hvor mangfoldighed, om at anerkende individuelle forskelle kan have betydning for dem. Deres billede af danskere ud fra deres oplevelser af territorial stigma kan således blive kædet sammen med, at danskere ikke ser dem som 'normale' hvorved de bliver diskrimineret og derfor har danskere ifølge mine informanter en dårlig måde at behandle deres medmennesker på, hvorfor de unge ikke vil indgå i danske fællesskaber. De unge etniske minoritetsdrengene henregner således danske unge, for at udgøre de meninger og holdninger om dem, som politiker og medierne fremlægger for dem. Ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori kan man således sige at disrespekten om universal ligebehandling, har påvirket deres sociale integration, ved at de unge etniske minoritetsdrengene bevidst og ubevidst vælger ikke at socialiseres ind i en helhed med danske fællesskaber.

Forholdet til Danmark

Ud fra min interviewguide blev de unge drenge spurgt ind til at give en beskrivelse af deres forhold til Danmark. Hertil svarer alle tre at deres forhold til Danmark er godt. Informant 1 ligger herudover en dybere beskrivelse, som er citeret for neden:

“Mit forhold til Danmark, det er godt. Jeg føler bare at de går mere og mere imod os. Danskere, nogle danskere. Racister. Alting bliver bare sværere og sværere. Mennesker der ikke har dansk pas. Jeg synes det er synd. Hvis de gerne vil have det, så lad dem få det. Det er ikke ligesom i gamle dage, hvor du bare kunne få dansk pas”.

Selvom at informant 1 i citatet starter sin beskrivelse med ”Mit forhold til Danmark, det er godt” er der noget dybere i ham der får ham til at udfolde sine følelser mere videre i citatet. Citatet ”Jeg føler bare at de går mere og mere imod os” giver således ud fra min fortolkning udtryk for en følelse af fjendtlighed der er mellem danskere og etniske minoriteter. Det giver anledning til at fortolke, at informant 1 ikke ser selv som en del af Danmark, men at Danmark er gået om og blevet

til to befolkningsgrupper – os og dem. Herudover stigmatiserer han ligeledes også den danske befolkningsgruppe, ved at omtale danskere værende racister. Dette går således tilbage til min pointe om at de unge etniske minoritetsdrenge ser den danske befolkningsgruppe værende snæversynet og følelseskolde over for 'fremmede'. Herudover belyser han i citatet også de historiske politiske stramninger der har været gennem årene ved sætningen ”*Det er ikke ligesom i gamle dage, hvor du bare kunne få dansk pas*”. Det er min fortolkning, at informant 1 med tiden har fået et distanceforhold til Danmark, der har fået ham til at stigmatisere den danske befolkningsgruppe, ligesom han selv bliver stigmatiseret.

Ligeledes som de unge etniske minoritetsdrenge har taget afstand fra danske fællesskaber har de således ud fra Axel Honneths anerkendelse også taget afstand fra Danmark, ved at disrespekten om universal ligebehandling, har påvirket deres tilhørsforhold til Danmark.

Hvad angår forholdet til Danmark spørger jeg dem i interviewene om hvordan de præsenterer sig selv overfor fremmede, ift. hvor de kommer fra. Hertil var deres besvarelser ensartet med at de kommer fra deres oprindelsesland. De tre informanter svarer:

Informant 1: “*Jeg siger jeg er tyrker*”.

Informant 2: “*Du ved hvis de siger til mig, hvilket land kommer du fra? Så siger jeg Irak*”.

Informant 3: “*Jeg siger jeg kommer fra Palæstina*”.

Taget i betragtning af alle mine informanter er født og opvokset i Danmark er det bemærkelsesværdigt at de præsenterer sig selv kommende fra deres oprindelsesland. Dette kan skyldes deres bevidsthed om hvordan de bliver set i Danmark, hvor stigmatiseringen af deres ydre afspejler at de ikke oprindeligt er fra Danmark og derfor bliver nødsaget til at præsenterer sig selv værende fra oprindelseslandet.

Videre i interviewet med informant 2, fastslår han at han slet ikke på nogle tidspunkter siger at han kommer fra Danmark, på trods af at han har dansk pas, da jeg spørger ham om hvornår han siger at han kommer fra Danmark. Informant 2 siger:

“Det gør jeg sgu ikke. Nej... Selvom jeg har dansk pas.”

Citatet fra informant 2 giver mig et indtryk at han slet ikke vil være en del af Danmark, som tydeligvis kan komme af de territorielle stigmaoplevelser han har erfaret.

Da de unge drenge således præsenterer sig selv med at de kommer fra deres oprindelsesland, spurgte jeg dem hertil om de kunne give en beskrivelse af hvordan deres forhold til deres oprindelsesland er. Hertil fremtræder endnu et bemærkelsesværdigt billede. Informant 1 svarer:

Informant 1: *“Mit forhold til Tyrkiet, det er fint. Nogle gange er vi på ferie der. Forskellige steder. Alanya.”*

Informant 1 er oprindeligt fra byen Konya i Tyrkiet (jf. Præsentation af informanter), men nævner ikke den by, som en af de byer han besøgte i sin ferie. Han nævner således kun Alanya som betragtes at være en turistpræget by. Det er således derfor min fortolkning at Informant 1, ikke har været i sin hjemby før, hvor hans forældre stammer fra og derfor er hans tilhørsforhold til Tyrkiet, ligesådan som enhver anden gennemsnitsdanskers er. Det betyder endvidere at hans forhold til Tyrkiet er præget af feriesteder, mens han intet tilhørsforhold til hjembyen har.

Ulig informant 1, fortæller informant 2 til at starte med at han aldrig har været i Irak før, som er hans oprindelsesland. Informant 2 svarer:

“... Når Irak? Jeg har ikke været der før.”

Hertil bliver jeg nysgerrig på, hvordan det kan lade sig gøre at præsentere sig fra sit oprindelsesland, man aldrig har besøgt. Derfor vælger jeg i interviewet at spørge dybere ind til hvordan det kan være at han ikke har været i Irak før. Til dette svarer han:

“Jo jo. Men jeg ved ikke hvorfor.. Jo jeg har været der da jeg var helt lille. Men jeg er født i Danmark, men da jeg var der 8 år, så var vi der. Også da jeg var .. jeg tror sidst jeg var derover, det er 2 år siden.”

Informant 2's besvarelse omkring hvordan forholdet til hans oprindelsesland bliver en del misvisende. Det er således min tolkning at han føler sig flov over at skulle stå fast ved sit første svar om at han ikke har besøgt Irak før på baggrund af, at han præsentere sig selv kommende fra et land han aldrig har været i før. Hertil er det yderligere min tolkning at på trods at han ikke har været i sit oprindelsesland før, betyder den de territorielle stigmaoplevelser herunder krænkelseroplevelser, at de unge etniske minoritetsdrengene ikke ønsker at være en del af Danmark. Det er således kommet dertil, at selvom man aldrig har besøgt sit oprindelsesland, er der krænkelsererfaringer, der udgør forholdet til det land man er født og opvokset i værende fjendtligt.

Det bemærkelsesværdige billede er, at ingen af de unge etniske minoritetsdrengene føler et stærkt tilhørsforhold til deres oprindelsesland, men alligevel betragter de det land værende *deres* som de føler sig værende mere end del af end Danmark. Ud fra Axel Honneths anerkendelsesteori kan man sige at de krænkelseroplevelser, de unge etniske minoritetsdrengene har erfaret, ved territorial stigmatisering, således har medført at de unge ikke føler et tilhørsforhold til Danmark.

Opsummering

Det står tydeligt for mig, at de unge etniske minoritetsdrengene henregner danske unge, for at udgøre de meninger og holdninger til dem, som politiker og medierne fremlægger for dem. Det betyder derfor at de unge tager afstand fra danske fællesskaber og danner fællesskaber med dem der ligner dem og besidder samme stigmataer som de selv gør, fordi de kan spejle sig i hinanden. De unge drenges tilhørsforhold til Danmark er påvirket af de territorielle stigmaoplevelser de unge etniske minoritetsdrengene erfarer, hvorfor der fremgår tydeligt i deres citater ud fra ovenstående at de unge etniske minoritetsdrengene ikke vil relateres til Danmark og dermed ikke føler et tilhørsforhold til Danmark, hvor de er født og opvokset men deres oprindelsesland. Deres holdninger til Danmark er således forankret i en dyb krænkelser og baserer sig på et fjendtligt forhold.

Konklusion

Hvordan oplever unge etniske minoritetsdrengene, fra en hård ghetto, ghettodiskursen i Danmark, på egen krop og hvad betyder den for deres oplevelse af selvforhold og tilhørsforhold til Danmark?

Inden jeg foretog en analyse af de unge etniske minoritetsdrenge tanker, følelser og erfaringer af ghettodiskursen havde jeg en forudfattet mening om at ghettodiskursen er territorielt stigmatiserende, som fører til at skabe frygt både intern i og uden for områderne, fremmedfjendtlighed og fordomme og negative forventninger i omløb hos den øvrige befolkning. Stigmatiseringen af denne målgruppe bliver udpræget og generel og bidrager til diskrimination i forbindelse med den territorielle stigmatisering de er pålagt. Diskriminationen medfører at vanskeliggøre de unge drenge identitet, da den territorielle stigmatisering påvirker den måde, de unge drenge bliver mødt på i skolen og i samfundet. Det går tilbage til de unge drenge, som en manglende anerkendelse og bliver en selvopfyldende profeti, hvor de unge drenge internaliserer omgivelsernes negative forventninger i deres personlighed og adfærd. Det betyder, at de unge drenge føler sig låst fast og uden for samfundet og danner derved 'parallelsamfund' og andre grupperinger og reagerer med en modkultur bestående af kriminalitet.

Konklusionen på den problemformulering der er udarbejdet til indeværende projekt er ud fra ovenstående analyse at unge etniske minoritetsdrenge oplever ghettodiskursen territorielt stigmatiserende og gennemgår krænkelsererfaringer i form diskrimination både på skoleområdet i mødet i mødet med det øvrige samfund. De unge etniske minoritetsdrenge er meget bevidste om ghettodiskursens omtale om dem, hvorfor de uundgåeligt forsøger at modbevise det territorielle stigmatisering de er pålagt. Det betyder at de hertil oplever udfordringer ved at have et positivt selvforhold. Deres oplevelser af krænkelsererfaringer indenfor den solidariske og retlige sfære har medført at svække deres selvværd og selvrespekt. Det betyder at de unge etniske minoritetsdrenge føler sig låst fast og mindreværdige i samfundet og derfor har høje ambitioner for fremtiden i håb om at blive samfundsmæssigt anerkendt og derved opnå værdighed. Den territorielle stigmatisering har medført at de unge etniske minoritetsdrenge stigmatiserer den øvrige danske befolkning tilbage, hvorfor de tager afstand og er fjendtligt indstillet over for den danske majoritet. Dette har i sidste ende medført holdninger til normal-Danmark der er forankret i en dyb krænkelser, en følelse af at være uden for, låst fast, stigmatiseret og diskrimineret. Det har tydeligvis ført til at de ikke føler et tilhørsforhold til Danmark, men er stærkt tilknyttet Tingbjerg og dens beboer.

Det er min vurdering at resultaterne fra ovenstående konklusion kan generaliseres i bred forstand, da konklusionerne er taget ud fra virkelige beskrivelser, fra virkelige informanter der beskriver deres oplevelser af territorial stigma.

Litteraturliste

Bøger

Bourdieu & Wacquant, 2009

Bourdieu, P & Wacquant, L (2009) "*Refleksiv sociologi*" (1. udgave, 5. oplag) Hans Reitzels Forlag, København 1996

Brinkmann & Tanggaard, 2015

Brinkmann, S & Tanggaard, L (2005) "*Interviewet: Samtalen som forskningsmetode*" i "*Kvalitative metoder, en grundbog*" (2. udgave, 1. oplag) Hans Reitzels Forlag

Christensen & Ladenburg, 2002

Christensen, A, S & Ladenburg, J (2002) "*Integrationsforskningen i Danmark 1980-2002*", Ministeriet for flygtninge, indvandrere og integration, Akademiet for Migrationsstudier i Danmark

Ejrnæs, 2005

Ejrnæs, M (2005) "*Etniske minoriteters situation i Danmark*" i "*Sociologi og socialt arbejde*" (2005) af Ejrnæs, M & Guldager, J & Hansen, F, K & Hansen, H & Jørgensen, C & Kruse, F, (3. udgave) Danmarks Forvaltningshøjskoles Forlag

Ejrnæs & Guldager, 2015

Ejrnæs, M & Guldager, J (2015) "*Helhedssyn og forklaring i sociologi, socialt, sundhedsfagligt og pædagogisk arbejde*" (1. udgave, 4. oplag) Akademisk Forlag

Gilliam, 2015

"*Dobbelt udsathed – når etniske minoritetsdrengene bliver skolens ballademagere*" (2015) i "*Udsatte børn og unge – en grundbog*", redigeret af Erlandsen T & Jensen N, R & Langager, S & Petersen, K, E. Hans Reitzels Forlag 2015.

Goffman, 1975

Goffman, E (1975) "*Stigma - Om afvigerens sociale identitet*" (Dansk udgave) Gyldendals samfundsbibliotek, Nordisk Forlag A.S

Goffman, 2009

Goffman, E (2009) "*Stigma - Om afvigerens sociale identitet*" (2. udgave) Samfundslitteratur, 2009

Harrits & Møller, 2016

Harrits, G. S & Møller, M. Ø (2016) "*Forebyggelse og bekymring o professionel praksis*" (1. udgave, 1. oplag) Hans Reitzels Forlag

Honneth, 2003

Honneth, A (2003) "*Behovet for anerkendelse*" (1. udgave, 6 oplag) Hans Reitzels Forlag, København 2003

Højberg, 2009

Højberg, H (2009) "*Hermeneutik*" i "*Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne: På tværs af fagkulturer og paradigmer*" redigeret af Fuglsang, L & Olsen P, B (2. udgave, 4. oplag) Roskilde Universitetsforlag

Højberg, 2013

Højberg, H (2009) "*Hermeneutik*" i "*Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne: På tværs af fagkulturer og paradigmer*" redigeret af Fuglsang, L & Olsen P, B & Rasborg, K (3. udgave, 1. oplag) Samfundslitteratur

Høilund & Juul, 2015

Høilund, P & Juul, S (2015) "*Anerkendelse og dømmekraft i socialt arbejde*" (2. udgave, 1. oplag) Hans Reitzels Forlag

Illeris et. al., 2002

Illeris, K & Katznelson, N & Simonsen, B & Ulriksen, L (2002) "*Ungdom, identitet og uddannelse*" (2. udgave) Center for Ungdomsforskning, Roskilde Universitetsforlag

Jerlang, 2009

Jerlang, E (2009) "*Sociologiske tænkere, et tekstudvalg*" (1. udgave, 1. oplag) Hans Reitzels Forlag.

Juul & Pedersen, 2012

Juul, S & Bransholm Pedersen, K (2012) ”*Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - En indføring*” (1. udgave) Hans Reitzels Forlag

Kristiansen, 2015

Kristiansen, S (2015) ”*Kvalitative analyseredskaber*” i ”*Kvalitative metoder, en grundbog*” (2. udgave, 1. oplag) Hans Reitzels Forlag”

Kvale & Brinkmann, 2015

Kvale, S & Brinkmann, S (2015) ”*Interview, det kvalitative forskningsinterview som håndværk*” (3. udgave 1. oplag) Hans Reitzels Forlag

Larsen et. al., 2013

Larsen, T. S & Delica, K & Mathiesen, A (2013) ”*Med Wacquant i byen – En kort skitse af Wacquants sociologiske projekt og dets implikationer i en dansk kontekst*” i ”*Byens udstødte - En komparativ sociologi om den avancerede marginalisering*” (1. udgave) Nyt fra Samfundsvidenskaberne, 2013

Launsø et. al., 2011

Launsø, L & Olsen, L & Rieper (2011) ”*Forskning om og med mennesker, Forskningstyper og forskningsmetoder i samfundsforskning*” (6. udgave) Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck

Olwig & Pærregaard, 2010

Olwig, K, F & Pærregaard, K (2010) ”*Integration - antropologiske perspektiver*” (2. oplag) Museum Tusculanums Forlag

Pedersen & Rytter, 2011

Pedersen, M. H & Rytter, M (2011) ”*Islam og muslimer i Danmark. Religion, identitet og sikkerhed efter 11. september 2001*” Museum Tusculanums Forlag, Københavns Universitet

Prieur & Sestoft, 2006

Prieur, A & Sestoft, C (2006) ”*Pierre Bourdieu - en introduktion*” (1. udgave, 2. oplag) Forfatterne og Hans Reitzels Forlag, 2006

Steensig, 2015

Steensig, J (2015) "*Konversationsanalyse*" i "*Kvalitative metoder, en grundbog*" (2. udgave, 1. oplag) Hans Reitzels Forlag"

Wacquant, 2013

Wacquant, L (2013) "*Byens udstødte - En komparativ sociologi om den avancerede marginalisering*" (1. udgave). Oversat af Kareb Dinesen fra den engelske titel "*Urban Outcasts. A Comparative Sociology of Advanced Marginality*" (2008). Nyt fra Samfundsvidenskaberne, 2013

Tidsskrifter

Jensen, 2012

Jensen, S. Q (2012) "*Territorial stigmatisering og lokal autonomi*" (Årg. 24. nr. 130) Social kritik: tidsskrift for social analyse & debat

Politiske dokumenter

Det nationale integrationsbarometer

Statistiske definitioner, Udlændinge- og Integrationsministeriet

www.integrationsbarometer.dk

<https://integrationsbarometer.dk/om-integrationsbarometeret/statistiske-definitioner> / Set: 30. dec 2018)

Justitsministeriets forskningskontor, 2017

Pedersen A, B & Jørgensen T, T (2017) "*Ungdomskriminalitet, de mest kriminelle*", Justitsministeriets forskningskontor

Regeringen, 2004

“Regeringens strategi mod ghettoisering” (2004) Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration

Regeringen, 2010

“Ghettoen tilbage til samfundet - et opgør med parallelsamfund i Danmark” (2010) Socialministeriet

Regeringen, 2018

“Ét Danmark uden parallelsamfund - Ingen ghettoer i 2030” (2018) Økonomi- og Indenrigsministeriet

SFI, 2012

Ellerbæk, L, S & Høst, A (2012) *“Udlejningsredskaber i almene boligområder, en analyse af brugen og effekterne af udlejningsredskaber i almene boligområder”*. SFI - Det Nationale Forskningscenter for Velfærd

Statsministeriet, 2004

Statsminister Anders Fogh Rasmussens nytårstale den 1. januar 2004

http://www.stm.dk/p_7458.html / Set: 01. jan 2019

Statsministeriet, 2010

Statsministerens tale ved folketingets åbning tirsdag den 5. oktober 2010

http://www.stm.dk/p_13260.html / Set: 01. jan 2019

Statsministeriet, 2018

Statsminister Lars Løkke Rasmussens nytårstale den 1. januar 2018

http://www.stm.dk/p_14610.html / Set: 01. jan 2019

Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, 2018

Liste over ghettoområder pr. 1. december 2018 (NOTAT, dato 1. december 2018 J. nr. 2018-6411)

Ungdomsklubben First Floor

Ungdomsklubben First Floor

<https://www.lfs.dk/4389> / Set: 30. dec 2018

Medier

BT, 1. jan 2018

“BT mener: Vigtigt opgør med ghettoer, Løkke” (01.01.2018)

<https://www.bt.dk/blogs/bt-mener-vigtigt-opgoer-med-ghettoer-loekke> / Set: 30. dec 2018)

BT, 11. feb 2018

“Regerings analyse: 28.000 familier lever i parallelsamfund” (11.02.2018)

<https://www.bt.dk/politik/regeringsanalyse-28.000-familier-lever-i-parallelsamfund> / Set: 30. dec 2018)

Ekstra Bladet, 11. nov 2017

“Forældre har fået nok af Sønderborgs ghetto: Udlændinge har splittet kvarteret ad” (11.11.2017)

<https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/foraeldre-har-faaet-nok-af-soenderborgs-ghetto-udlaendinge-har-splittet-kvarteret-ad/6908158> / Set: 30. dec 2018

Bilag 1, Interviewguide